

GOLE ŽENE
Zbirka kolumni i priča

Aleksina Đorđević
GOLE ŽENE
Zbirka kolumni i priča

Urednik
Leposava Ivanković

Lektura i korektura
Marko Šelić
Svetlana Milutinović

Dizajn korica
Dejan Pavlović

Slog i prelom
Srđan Cvetković

Tiraž
500 primeraka

Štampa i povez
Graforeklam, Paraćin

Izdavač
Biblioteka „Dr Vićentije Rakić“, Paraćin
Branka Krsmanovića 47
tel. 035/573-435
www.nbvrankic.org.rs

Predgovor

Ova knjiga je nastala iz potrebe da se ima knjiga. Od papira. Da se stavi u tašnu i čita u autobusu, u čekaonici, u pauzi za doručak. Da se nekome pokloni i napiše posveta. Da joj se zavrnu stranice. Skoro kao origami. Slova na papiru, koja stvaraju slike u glavi i uvrću štivo kroz um i srce čitaoca u kojekakve oblike – koje zatim želite da sačuvate, ili ih zgužvate i bacite. Najveći broj tekstova regrutovan je iz elektronskog formata da svedoči potrebi da se izrečeno prikupi, štampa i sačuva. Ima toga još. Ali u fajlovima, kilobajtima, struji, antenama, signalima i žicama. I to je budućnost pisanja, sasvim izvesno. Knjiga je jedan retro luksuz i ja sam neobično počastvovana mogućnošću da se u jednoj od njih obratim Vama i potpišem svojim imenom. Izbor tekstova je sasvim nasumičan, neke sam odabrala jer su mi dragi, za neke mislim da su genijalni, neki su osrednji, ali se potpuno razlikuju od nekih drugih. Od surovog realizma, preko filozofije i seksa, do nekih priča koje nose u sebi sinopsis za budući roman ili žanrovski pripadaju fantastici, predstavljam Vam moje umeće sklapanja i presavijanja reči u oblike osećanja, misli i utisaka.

Aleksina

Sestre i prijateljice, kćeri i boginje zaštitnice, držite se, jer ovo neće da bude lepo. O ne, uopšte. Dakle:

Mi to radimo

Višak iskustva - godina, kilograma i pečata u zdravstvenoj knjižici - doveo me dotle da o muškarcima ne mislim ništa bolje nego što sam uvek mislila. Potpuno istim putem međutim, stekla sam uverenje da su žene, prosto rečeno čudovišta. To da ne pomislite kučke, mačke, guske, kobile i ostale životinje, koje mogu da ponesu prideve kao što su opasna, seksi, slatka, mala, rasna i slično.

Žene imaju prirodnu predispoziciju da razviju svoju čudovišnost manipulišući decom i muškarcima, podmećući decu muškarcima, rađajući decu bez muškaraca, zatim, naređujući deci i muškarcima, naređujući muškarcima da prestanu da budu deca, a isto tako i zabranjujući deci i muškarcima i to zabranjujući muškoj deci da postanu muškarci i muškarcima da se ponašaju kao deca, koje sprovode modifikovanom drevnokineskom metodom mučenja istrajnim džvanjkanjem (pri čemu je originalna zamisao slamanja duha centriranjem kapanja vode na čelo, svakodnevno, ubistveno, ritmično – pičkin dim). Najsuptilniju stručnost žene obično razviju uvrtnjem muda muškarcima, razornom metodom oprečnih poruka koje u muški mozak odašilju istovremeno (i neprekidno, da se razumemo - niko nije postao stručnjak u uvrtnanju muda za dva dana). Jedna poruka je da je apsolutno neophodno da odrastu, osamostale se i budu pravi muškarci, a druga da nikako to ne mogu da urade bez nje, žene. Najgore je što žene ne žele ovom uvrnutom pričom da sjebu svoje sinove i partnere, nego što to stvarno misle. Mislim, gde ste videli muškarca koji zna da složi boje a da nije peder, ili da nosi srebrne zvoncare bez košulje, a da nije rok zvezda? Šta,

ne mislite da je prethodna rečenica argument koji bitno potvrđuje rečenicu pre toga? Mora da niste žena.

Žene pretresaju džepove i neizostavno razmotavaju i čitaju papiriće koje pronađu; čitaju poruke na vašim mobilnim telefonima i proveravaju liste poziva, a na duplom fiksnom prislušuju vaše razgovore. Ne zato što nešto sumnjaju i uznemirene su, nego ono, iz sporta, da ne ispadnu iz forme. Takođe vam lupaju na vrata kupatila i viču “zašto si se zaključao?” a ako pokušate da se zaprepastite nad ovakvim napadom na privatnost zasuće vas scenarijima u kojima na razne načine ginete po kupatilu a one ne mogu da vas spasu jer ste se zaključali, a ne mogu ni vrata da razvale jer su žene i onda zašto morate toliko da ih sekirate zbog jednog običnog ključa, koji će verovatno misteriozno nestati iz brave, ako ona poljubi vrata više od dva puta. I pri tom će biti puna razumnih objašnjenja, pokušavajući da ne viče na vas iako je potpuno opravdano besna i voziće žvaku od koje će vam mozak otići u pičku materinu, a kad to ostane jedini razumni komentar koji ste u stanju da ispovrnete iz pačvorka sive mase (u pičku materinu), natrljaće vam uši što psujete, sram vas bilo, kako samo možete da budete takoprosti?! I dok osećate da biste mogli da je zadavite na licu mesta – ona tačno zna šta osećate. I tu leži njena apsolutna moć. Neke žene tu moć upotrebljavaju da budu žrtve, jer nisu u stanju da na neki drugi način budu žene, zato što su se sjebane rodile, verovatno, ali muškarci nema šta da se bakću sa psihologijom, nego neka se lepo drže uloge siledžije. Uostalom i oni su se rodili sjebani, jer ih je rodila žena. Ali, ako imaju sreće pa im umre majka, siroti muškarci retko naprave direktan skok u slobodu, superiornost, svest i samosvest, neee, uvek ima u njima dovoljno materijala da se tesno ukroje raznorazna emotivna i mentalna ograničenja i frustracije, jer nisu osetili majčinu ljubav. I niko im nije rekao da je jedan od bitnih sastojaka majčine ljubavi majčina mržnja, pakost i zavist. Prema drugim ženama koje su bolje dresirale svoje muškarce. Prema malim muškarcima što su tako zavisni, tako ranjivi i čija je ljubav živo blato u kome se

majčina ženstvenost, nezavisnost i sloboda raskalašno koprcaju i beznadno dave. Prema velikim muškarcima, koje nikako ne mogu do kraja da navedu da ih obožavaju kao mali muškarci, jer glupi volovi ne usvajaju ništa kompleksnije od osećanja krivice.

A opet, suviše bi bilo misliti da žene svoj život posvećuju gaženju muškaraca. Mislim, to je tako ponižavajuća pomisao! Kojoj ženi uopšte treba posvećivanje da bi gazila bilo koga? I uopšte, muškarci stvarno nisu nikakvi džentlmeni! Uopšte ne umeju da lepo legnu da ih izgazimo, nego se posle žale na niske udarce. Pa ne mogu ja da dižem nogu iznad glave u ovim godinama! A da li ste приметili kako je “uopšte” jedna omiljena ženska reč, kojom vole da istaknu svoju sposobnost sinteze i uočavanja povezanosti među stvarima u kosmosu, što muškarci nekako uopšte ne umeju?! Žene su u stanju da oduzmu muškarcima svaku sposobnost i vrlinu, a naročito ono najvrednije i najsuptilnije u njihovoj prirodi. Muškarci su poštteni. Ne zato što su mnogo poštteni, nego više zato što su prosti. Mislim, ako nešto krije od žene, to je zato što bi morao da joj jebe kevu (sestru, ćerku, koleginicu) ako bi bio razotkriven. Ako laže i prećutkuje, to verovatno ima veze sa drkanjem na kevu (sestru, ćerku, koleginicu), a ako je bio tako brzoplet, pa mora da krije da vam je karao kevu (sestru, ćerku, koleginicu) onda je u gadnom sosu, jer će to neka od tih žena već da mu smesti među rebra u najgorem trenutku. Zato što su poštteni, muškarci se obično zadržavaju na priznavanju činjenice da bi vam ga nabili majci (sestri, kćeri, koleginici), što opet ističe u prvom planu njihovu prostotu i primitivizam i tako se oni vrte u nacrtanom krugu, dok im mašemo u stilu “juuuu” sa sve mrdanjem prstićima, umrljanim raznobojnim kredama.

I tako, umesto da vode i planiraju ratove čijom bi krvlju isprale svoje demonske duše, žene bezazleno kuckaju po kompjuterima, projektuju i arhiviraju, kao da im je stalo da se dokažu na poslu, a ne da isteraju iz pameti od zavisti druge,

manje uspešne žene; voze kao da im je stvarno stalo do života pešaka, a ne kao da su upravo maštale kako umesto kočnice gaze gas i prave velike crvene mljackave mrlje po asfaltu; udaju se kao da veruju u brakove i ne pada im na pamet da upljeskaju muda i umese mozak svom izabraniku, rađaju decu kao da će ih majčinstvo ispuniti, a ne kao da će svojim nezajažljivim matericama i megakilometarskim pupčanim vrpčama zarobiti svaku vrstu originalnog pokušaja života svojih čeda; zaljubljuju se kao da veruju da stvarno mogu da se predaju, a ne kao da nameravaju da pojedu izabranika...

Zato je ženama tako proketo dosadno. Počnite da nas zabavljate, ili ste najebali. Ne znate šta nam je zabavno? Pa mi ćemo vam reći.

Living on the edge

Ludi ritam, a bogami i aritmija, talasi adrenalina, neizvesnost na liniji između poraza i pobeđe, euforični trenuci trijumfa (kad ja zgrabim svetlucavu glamuroznu haljinu za trista kinti u sekund hendu, a ne ona), dvadesetčetvoročasovna avantura opstanka na ivici svesti, nerava, tolerancije i egzistencije.

Da li sam ja ekscentrična zvezda predgrađa, pa mi se može da se zajebavam kako hoću po ceo dan? Da, ja sam samohrana majka dvoje maloletne dece, radnica opštinske administracije, koja živi sa roditeljima, ima dvadeset hiljada plate, a mesečne rate za razne kredite i otplate mi ostavljaju pet hiljadarki za trošak, oja!

Ko može kao ja?

Pa, otprilike, svaka treća žena u provinciji.

Mi smo ekvilibristkinje nadrealnog dnevnog funkcionisanja, umetnice stvarnosti, kraljice svoga plemena.

To što sam u stanju da sama nosim tonu torbetina i kesetina manje zadivljuje od činjenice da sam u stanju da kupim sve te kilograme. Redovno se farbam (sama), imam pune ormane i fioke garderobe (sekund hend je zakon, Kinezi nek jedu govna), obuću nemam gde da držim, sve kutija na kutiju, mislim da ove čizme od prošle godine na sniženju od preprošle još nisam otplatila, uvek sam našminkana i stajling mi je otkaćen, smejem se i zajebavam na sopstveni račun, tako da svi vide kako mi je zabavno! Kako uspevam i za mene je misterija, mora da imam neke natprirodne sposobnosti. Čak imam sva sredstva za higijenu u kupatilu, a frižider mi je pun... jednom mesečno.

Roditelji prosvetni penzioneri, ono što im pretekne od lečenja, održavanja auta, plaćanja komunalija (ja plaćam telefon, svaka dva meseca pred isključenje, a ponekad i posle), neophodnih popravki svega što se kvari u kući, potroše na pijaci, a vole i da kvare decu. Kao i njihov otac. Svi se brinu za njih! Imaju dva lap topa puna krvavih igrice, šta ima veze što ni ove godine neće videti more. A ja imam zadovoljstvo i luksuz da smislim kako da svojih pet hiljada spucam samo na sebe! Da li ću kupiti unihop ili one uloške od kojih ne dobijam alergiju? Ma ovog meseca idem na depilaciju, pa nek se vidi raskoš! Možda padne i neki komad bižuterije, oni prstenčići izgledaju potpuno kul, ko bi rek`o da su samo sto pedeset kinti? I ponovo ću da krenem na jogu, pa nek ide hiljadarka, zdravlje je zdravlje.

I ona haljinica je baš super, samo sigurna sam da u sekund hendu mogu da nađem sličnu za triput manje pare. Mogla bih da kupim i neku knjigu.

A onda izvedem klince na sladoled, pa na picu, pa kokice, pa tobogan. Pa žgadija hoće sok, pa na bazen, a tamo se ogladni... odoše moje parice. Nema veze, uzbudljivo je maštati. A imaću ja i sledećeg meseca moje hiljadice da ih spičkam kako hoću!

Ali moja beda sigurno nekog usrećuje, kupuje mu kuće, kola i jahte, plaća mu deci školarine u inostranstvu. Mašala, neka ljudi žive kad umeju, nije svako avanturista.

Topovsko sam meso bankarskog sistema, ali kako je to uzbudljivo!!! Moji bankari su dali novu dimenziju mom ekstremizmu, amazonskom po difoltu. Keš kredit su mi pokrili viza karticom, koju sam opet delimično pokrila keš kreditom. Kreda na kredu, zgradurina, ali za neke druge vlasnike i stanare. Baratam ciframa od par hiljada evra duga, a sumnjam da jedan bubreg košta toliko u mojim godinama. Ali deca su zdrava i mlada i brzo rastu, srećom.

Cenim da bi kod nas mogao da se razvije rijaliti turizam i da procveta samo tako.

Svi zapadnjaci iskvareni udobnošću i željni pravog uzbuđenja, dali bi silnu kintu da malo stvarno žive na ivici. Bez scenarija, bez farme i kamera, pravi život. Naplatiš bogatoj Amerikanki što se nadavala hiljadarki u dobrotvorne svrhe zarad poreskih olakšica, dvadeset soma dolara i daš joj jednako soma dinara čatinske plate da živi u Srbiji. Ja bih je primila na gajbu, jebeš mi sve ako ne bih. Kako bi inače mogla da shvati šta to znači živeti u proširenoj zajednici u petoj banci zrelosti na neproširenom broju kvadrata? I raditi za džeparac koji bi jedva bio dovoljan za cigare, ali srećom ne pušim, pa mogu deci da kupujem sladoled?.. A, da, morali bismo da zaposlimo Amerikanku, da bi stekla neku sliku o osećanju lične vrednosti prosečne samohrane majke u provinciji.

Mogu da zamislim bilborde, internet stranice i špice promotivnih emisija novog ekstremnog sporta, samo za bogate LIVING ON THE EDGE IN SERBIA, pa onda slike nerazvijenih opština u razvoju, diskretni šarm kanalizacije, boemski duh provincije i mi, lepe i prpošne provincijalke, lični treneri i lajf koučovi. Ludilo!!!

Ako mi neko mazne ideju i napravi bezočno velike pare, tražiću mu skroman procenat, pošto mi je teško da zamislim neskroman. Odoh sad da se odam meditaciji pet minuta pred spavanje, kruni mog dnevnog balansiranja na ivici razuma, perverznom maštanju o dokolici i bezbrižnosti.

Lekcija iz 21. veka

Bila je to čudna subota u palanci, iako je prošao pun mesec, složili su se svi koji su sravnjivali utiske. Prvo, na pena partiju u diskoteci nisu puštali narodnjake u sitnim satima, pa je moja drugarica Maca ostala do kraja, to jest, do bureka, iako se sve vreme brinula kako će da skinе onoliko penu sa čizama.

„Pena do guše, a ja u kaputu i čizmama, kaže Maca. Deca oko mene gola, izgleda znaju gde su došla – sandalice, bosc noge, gola leđa. Onda mi reče jedno devojče „ma ne brini, to je samo sudomil“ kad je vid'lo kako očajno gledam u moje lepe čizme. Još ih nisam otplatila. I lepo sam htela da odem, ali muzika je uporno bila dobra. I posle su došli neki muškarci iz Sombora...“

Naravno da sam saznala sve detalje, ali šta vas boli štikla na šta pada Maca?

Mada, ja mislim da sam se bolje provela. U rupi koju pohađam gostovao je crnac iz Londona.

„Jel' onaj što svira saksofon?“, pita Maca.

„Ma ne bre, taj je umro. Onaj što je bio prošli put sa Skaj Viklerom“, objasnim ja.

„Skaj. Jel' to beše onaj nafurani iz Velikog brata?“, doseti se ona.

„Maco, šta to beše Veliki brat?“

* * *

Crnac i Skaj su opet došli zajedno. Dovezli se, parkirali propisno ispred kluba, izašli iz kola i ugledali devojčice. To jest, devojčice koje znaju sve o Velikom bratu, ugledale su Skaja, pošto zbog crnca ne bi onoliko vrištale. A niko nije video

dva pandura, koji su međutim, lepo videli kako crnačka banda napastvuje palanačku piletinu.

Sat je ceo bio potreban gazdi od rupe da se objasni sa carevima.

„Ljudi, pa to su poznati muzičari, nastupaju večeras kod mene u kafiću, pustite ih, propašće mi večer. Što su vrištale? Pa oduševile se, bre. Nemojte da privodite njih, molim vas, to mi je klijentela!“

Dakle verujem da se ni Skaj ni brat niger ne provode tako svaki dan.

Počne žurka najzad (otprilike u ono vreme kad je Maca uletela u penu) i tamnoputi bratić krene da komunicira sa publikom. Džaba. Publika ga ne razume. A on navalio k'o mutav na telefon. Ko da mu objasni publiku?

Pred stejdžom desetak klinaca, ne nešto seljačkog izgleda, ali definitivno nikad nisu bili na nekoj svirci, niti na klabinu. Kako znam? Po tome kako su me gledali što đuskam. I nisu me samo gledali. Kreveljili su se i uopšte jasno izražavali stav „pazi ovu ludaču!“

Ne mogu baš da zamislim kakva je percepcija gomile malih seljaka koji prvi put vide samu ženu kako đuska (plavušu u srebrnoj haljini), ali biće da toga nema na televizijama koje oni gledaju. Kad ignorisanje bezobraznog klinačkog glupiranja nije pomoglo, priđem ja njima, sve đuskajući. Umalo nisu popadali u nesvest.

„Momci, je l' imamo neki problem?“

„Ne, ne, ne!“

„Sigurni ste da nemamo nikakav problem?“

„Da, da, da!“

Ali momci još nisu videli sve.

Preznojio se obojeni bratić od muke pokušavajući da ih natera na jeije i ououo i ruke gore i volite-li-da-se-zabavljate-pa-zabavljajte-se-platili-ste. I dalje džaba. Zmija i žaba bi tu odradile sto posto, a hip hoperu iz Londona džaba sofisticiranost - jedino što je crnac pa ga gledaju.

E, a onda je uleteo Skaj. Praćen vriskom onih par devojčica, samo što su izgleda glasnije vrištale kad su ih panduri startovali, pa presušile.

„Je l' znate vi ko sam ja? Je l' znate... ma boli me kurac da l' znate!!!“

E ako im je rek'o.

Krene Skaj da prži, ja pojačam tempo đuskanja, Skaj me zgotivi u momentu i izvede na stejdž. Ne bi mi svejedno, al' dobro i dalje se od mene traži da đuskam, a tu sam kod kuće.

Momcima su se nepametne očice zaokruglile, a nemušta ustanca zinula. Gle čuda! Ovaj baja do jaja gotivi ludaču! To su razumeli. Auuu!

Posle je izveo i one devojčice i one su se nešto klackale i crnja nam se pridružio, pa se tako nekako žurka i završila.

Svi smo te noći doživeli ograničenja i pročišćenja duha vremena palanačkog. Lekcija iz 21. veka. Momci će da zapamte, ma kako prepakovali priču. Panduri će isto da zapamte. Sledeći put izgrednici neće tako lako da im se izvuku.

Skaj i bratić će pokušati da zaborave.

Maca je već zaboravila, pošto je očistila penu i uplatila poslednju ratu za čizme. Ali obećala je da Skaja više neće da proziva za nafuranost.

A oni njeni Somborci... E, oni će da dođu opet.

Apsolut

Juče mi je drugarica pričala o preziru. Uh, što volim filozofske rasprave i moje pametne drugarice koje ih sa mnom vode! Sa ženama je najbolja filozofija, a sa muškarcima seks. I zajebancija na temu seksa. I flert, sa izgledom na seks. Jednom rečju seks. Često se upitam šta bi bilo kad bih spojila filozofiju i seks? Bih li tada filozofirala o seksu ili se seksala sa ženama? Ma čim tu ima «ili» nema ništa od seksa. Tu morate biti sto posto na jednoj od dve strane ili ja. A možda ne morate, ali onda je seks bedan ili ga nema. Vidite? Seks je ili-ili. Ali zato su filozofski kapaciteti po pitanju ili ja beskonačni! Uvek možete sve da dovedete u pitanje. Ma u dva pitanja istovremeno! A svako od dva pitanja u još po dva pitanja i tako unedogled. Smisao ili besmisao? Prezir ili poštovanje?

Postoje ljudi čije je postojanje sa moje tačke gledišta besmisleno i prema kojima osećam prezir – teza je moje drugarice, kojoj apsolutno ništa ne fali. Ni drugarici, ni tezi. Dapače, poznavala sam i često bivala okružena takvim ljudima i osećala se kao da gacam kroz blato pokušavajući da barem ne isprskam pantalone, ako je već izvesno da ću umazati cipele. Dakle, sto posto znam kako se oseća moja drugarica, kad je prezir u pitanju. Ali lukav je prezir. Tako vas nepodnošljivo ispunjava osećanjem sopstvene važnosti i smislenosti, da je to krajnje sumnjivo! Nije li prezir maska za mržnju, koju namaknemo mi natprosečno inteligentni, maštoviti i kreativni, ne bi li se na talasu prezira izdigli još više iznad gomile u kojoj smo primorani da obitavamo i tako pronašli još opravdanja za to što nismo kao sav normalan svet, ne živimo u brakovima, ne rađamo decu, ne krstimo se pred crkvom, ne mesimo torte i ne družimo se sa komšijama? Ili se bojimo mržnje, zaslepljujuće, besne i strasne, koja bi mogla da pokida granice suzdržavanja od ubistva? Da li koristimo prezir da se ogradimo od drugih? Ili od sebe? Šta je ono što ne vidimo

visoko na talasu? Jesmo li bliži bogu kad se uzdignemo iznad gomile? Ili smo bliži sebi? Ili smo se samo udaljili i od gomile i od sebe i od boga? Da li je osećanje prezira vrhunac koji sebi dozvoljavamo u odnosu na prosečnost? Kakav je to vrhunac na kome nismo stigli nigde i ne vidimo ništa? Nije li prezir, o užasa, izbegavanje suočavanja sa sopstvenim prosecima, koje u nama razglavljuje i pokreće suočavanje sa masovnim prosekom? I šta ako pripadnici kolektivnog proseka u našem okruženju postoje baš zato da nas nateraju da sagledamo u sebi materijal po kome smo baš kao i svi drugi? Sedi na dupe – što kažu babe. O kako duboka filozofija.

Bolno jednostavna.

Nema ili.

Dobro, nije to za nas.

'Aj'mo dalje.

*Ili od sedenja na dupetu je dubljenje na glavi. I kad prezir izvrnete naglavačke, a od priliva krvi vam sive ćelije ega postanu svesne sebe na način suprotan od *jasamvrhunskatvorevinauniverzuma*, ali ne bukvalno suprotan, ne nikako - ovde se ipak radi o natprosečnoj, nadrealnoj i ne-nadjebivoj inteligenciji koja dubi na samoj sebi – dakle, pojavi se teza – posle istrajnog dubljenja, da se razumemo – *životjevvrhunskatvorenepoznatoguniverzuma*.*

Opa! Ljudski život je samo jedna manifestacija života u poznatom univerzumu! Čega li tek sve ima u nepoznatom, kad je raznolikost unutar samo jedne vrste manifestacije života tako bogata? To ako uzmemo da su muškarci i žene ista vrsta, ali i to se naravno, može dovesti u pitanje. U povratku na tezu preziranja putem brejnstorminga koji morate da zamislite, nalazimo prezir transformisan u poštovanje. Svih oblika života, pa čak i onih najnižih unutar sopstvene vrste. Nalazimo prosto ljudsko osećanje mržnje koje nas obuzme kad nas neko iznervira, raspameti, sabotira, izneveri zato što je prosečno inteligentan ili prosečno tupav ili prosečno pokvaren i najgore,

zato što su svi ti proseci u nekome bili natprosečno dobro zamaskirani. Čime? Našim slepilom ispunjenim prezirom ili njihovim sopstvenim veštinama izdizanja iznad proseka?

Oh, oh, koliko ilija! I ima ih još, na beskrajnu radost mog izvrnutog centra za realnost. Poštovanje svega živog, pa i prosečnog, skida mrak sa sposobnosti da od prosečnih i prezira dostojnih nešto naučimo o sebi. Ali tada moramo da priznamo da je postojanje prezira izazivajućih, savršeno smisleno! Oni su jedna strana ilija, a mi druga. Znači svako od nas je sto posto! Postoji naravno, mnogo lakši način da se dođe do apsoluta, ali nije baš jako zabavan. A i nema seksa.

A ako je poznati živi univerzum samo jedna strana ilija?

A ako univerzum uopšte ne funkcioniše dualistički, već to čine samo manifestacije života?

A ako je univerzum sam manifestacija života?

A istovremeno i stvaralac sopstvene sveobuhvatne sveispoljavajuće i sveobjedinjujuće prirode?

Ako je naših sto posto u ukupnom računu najmanja jedinica vrednosti?

Zajeban je apsolut. Ja biram filozofiju. Biram ili.

I to ono koje je sto posto za seks.

Sa punih trideset zapravo trošite četvrtu banku. I počinjete da se brinete. Nije da nemate još vremena. Nije da negde baš žurite. Nije da ne verujete da nećete uspeti i u tome, kao i u svemu ostalom... Ali, odluku o roditeljstvu ipak ne treba da donesete sami. A šta ako je to ipak samo odluka o materinstvu?

Deca ili život – dilema počinje u tridesetoj

Kad sa oko tri banke sebi prvi put postavite pitanje da li ste još dovoljno mladi da rodite dete, iskrica panike kresne, ali ne stigne do mozga, ugušena samopouzdanom svešču o tome da jeste dovoljno mladi. Sigurno.

Nemojte samo da se šokirate ako u tom periodu zatrudnite, pa pohađajući lekare i ultrazvukove saznate da vas medicina svrstava u kategoriju „starija prvorotka“. Nauka kaska za savremenim trendom mlade mame, koji nedvosmisleno kaže da je mlada mama ona žena koja ima malo dete, nezavisno od toga koliko ima godina. Lekari su međutim, kao automehaničari - datum proizvodnje, pređena kilometraža, remont, zamena delova, očekivan rok trajanja, staro gvožđe.

Dobro. Dogurale ste do 35. rođendana. Na koji neke vaše drugarice neće doći, jer ne mogu da ostave bebu, ili baš nema ko da im čuva dete, a glupo im je da ga dovlače pa da kenjka sve vreme. Još neke drugarice neće doći jer poslednjih godina, od kad su u braku baš i ne idu na rođendane svojih drugarica, jer moraju da idu na toliko dečijih rođendana, pa je prosto bilo neophodno napraviti selekciju. Vi naravno znate da vas njihovi muževi ili mrze ili bi vas kresnuli, ali nema veze. A možda vas i te drugarice malo mrze. Mislim, vi ste slobodne, a one su zarobljene. Samo što to ne bi priznale ni na mukama, ni za pare. Hm, možda bi, za baš velike pare, ali ko ih šiša, vi ste ih provalile za dž.

Zato će doći razvedene drugarice, neudate drugarice, drugarice lezbejke i par srećnih parova, koji će sve vreme biti fokus bolne zavisti svih prisutnih drugarica uključujući i vas slavljenicu.

To što ste se uspešno oporavile od teškog raskida i najzad stvarno shvatile da niste bile ni srećne ni voljene i da bi on svakako bio najgori mogući izbor za oca vašeg deteta i što ste dobile podršku svih drugarica i dva terapeuta, neće vam pomoći da se slaveći trideset petu banku osećate kao da zaista imate šta da slavite.

Racionalnizacija vam suflira:

„35, pa to je pola od 70, a to još nije neka starost. Znači, imaš barem još 35 godina kvalitetnog i aktivnog života pred sobom, a realno bar još 15 za rađanje deteta. Možeš i dvoje da rodiš ako hoćeš. Mlada si.“

Ali glas vašeg ženskog imperativa, udružen sa savetima ginekologa i očekivanjima vaše mame (a bilo bi lepo da i baka doživi praunuče) već je započeo gerilu u vašoj podsvesti. Koliko god zatvarale uši i pevale „lalalaaaneslušamtelalalaa“ vi dobro znate šta vam poručuje:

„Nemaš više vremena za čekanje. Život brzo prolazi, a mladost još brže. Kad ćeš ako ne sad, dok te zdravlje još služi. Džaba tebi tvoja karijera i putovanja i obrazovanje i produhovljenost . Ako nemaš decu, nemaš ništa. Ostaćeš sama.“

A svako zna da je samoća najveće prokletstvo, a deca jedini lek.

Niste nasele? Dobro.

Uuuu, sad već imate 37. Pa kad pre?! Kao da nisu prošle dve godine. Ništa se nije promenilo. Samo izgledate i osećate se još bolje. Muškarci? Pa da, tu i tamo. Jeste, nije vam bio

potreban onaj zajeb sa onim oženjenim tipom, ali seks je bio proketo fantastičan. Uostalom, već ste oprostile sebi i krenule dalje.

A što dalje idete, vreme se nekako sve više otima kontroli. Ubrzava kao brzi voz koji više vala ne staje nigde do krajnjeg odredišta. Uzbudljivi ritam kloparanja točkova kompozicije vašeg života je ritam vašeg pulsa, disanja punim plućima, zamorne i ispunjavajuće vožnje kroz dane, isparcelisane na sate, obaveze i susrete ubeležene u vašim androidima. Jedva stižete da se naspavate, jednom ili dva puta nedeljno. Onih dana kad nema teretane ponedeljkom, seminara utorkom, joge sredom, poslovne večere četvrtkom, seksa petkom, premijere subotom, probe hora nedeljom. Ups, nema tih dana. Ali zato je u nedelju posle hora pao vruć seks sa onim kincem tenorom, što vas izaziva sve vreme. A vala, vredelo je. Nakon takve sedmice i treba da se častite.

I šta kažete, sutra proslavljate 40. rođendan? Juuuu! Ala vreme leti! Ne, na vama se bogami, to uopšte ne vidi! Izgledate fantastično za svoje godine!

AUAUAUAUAUAUAAAUUUUUAAAUUUUUAAAUUUUUAUAU
AUAUAU...

To je zvuk sirene koja objavljuje početak obrušavajućeg napada teškom artiljerijom na vaše samopouzdanje i integritet. Zapamtite, kad nagurate četiri banke u svoju zategnutu preplanulu guzicu, svaki kompliment se svodi na to kako zapravo niko ne bi rekao da ste toliko matori. Makar vam lice bilo tri puta zategnutije i preplanulije od guzice, JMBG ima sopstvenu moć.

A deca?

Znate, holivudske glumice u tim godinama rađaju ili treće ili prvo dete. U trećem ili petnaestom braku, ili neopterećene potrebom da podele odgovornost sa muškarcem. I to nije

nikakva površna uteha. To samo znači da se poslednji voz zaustavio na stanici tih žena. Zato što su htele još jednom da osete magiju stvaranja života, da budu još jednom mlade majke. Ili su odlučile da ne žele da ovu neprocenjivu vožnju okončaju bez iskustva materinstva. Kako god, tačno su znale šta žele. I zašto to žele. Nisu slušale ničije definicije mladosti. Nisu nasele.

Sa četiri banke definitivno više niste mlade. Ali tada počinju najbolje godine, a ako ste mudre (mislim, imale ste baš dosta fore da steknete malo mudrosti) onda ćete znati da jurcanje brzim vozom pretvorite u turističko putovanje sa obilaskom znamenitih destinacija. U društvu koje same odaberete.

Kakva su ti muda takav ti je život

Ranije sam povremeno čula sebe, kako izgovaram neku od religioznih fraza, u situacijama kad razgovaram sa prosečnim ljudima, pa ne mogu da se smaram intuitivnim lovljenjem nivoa njihove sposobnosti razumevanja, nego posegnem za onim što i ako ne razumeju, misle da znaju šta znači:

Ko zna zašto je to dobro?

Ljudski je grešiti.

Niko se nije naučen rodio.

Čudni su putevi gospodnji.

Ali, u poslednje vreme prosečan svet se namnožio ili je prosto stekao više prostora da se izrazi i sa svih strana me bombarduje najmodernija tekovina savremenog hrišćanstva*:

Kakve su ti misli takav ti je život.

Na Fejsbuk statusima i komentarima, izborima najomiljenijih citata, u novinama i knjigama. Barem jednom dnevno neko baci mrežu u ribnjak religioznih sentenci, izvuče polumrtvu jednačinu o mislima i životu i mlatne me njome po gubici u stilu „jedi glupa foko“.

Tvrdo preslišavajući mentalne tejpove brojnih nametnutih komunikacija sa bezbrojnim prosečnim ljudima, ne mogu da tvrdim da nisam i sama to nekada nekome rekla. Ali nisam odavno. Verovatno od kad svi svuda svima sole pamet, kao da su se upravo prosvetlili pa sa puno entuzijazma bacaju bisere pred svinje, u nadi da će i čorava koka da nabode neko zrno.**

Nemam ja ništa protiv religija, manje ili više zadrte, one su filozofija proseka. I daleko od toga da ne verujem u Boga.

Najdalje moguće. Vera je za neiskusne. Jedino protiv čega imam *protiv*, je prosek.

Jer hoće da me jebe i još da me ubedi da sam jedino takav snošaj i priželjkivala. ***

A mogao bi da me pusti na miru i da mi ne kenja što ne slavim svece i ne krstim se, što ne verujem u brak i monogamiju, motivaciju nagradom i kaznom, moral i ostale građanske vrednosti. Rekoh, ali ponoviću se: vera je za neiskusne. ****

Bila bih stvarno zahvalna kad bi se tu i tamo neko setio i citirao recimo, ono: "čovек sam i ništa ljudsko nije mi strano" . Jer to je filozofija, a ovo prethodno dogma.

Znate, filozofija se obračunava sa prosečnošću, širi ljudski duh i dovodi u pitanje sve dogme.

Dok religija uprosečava filozofiju i sužava sve odgovore u dogmu.

Ako se radije bavite širenjem granica nego utvrđivanjem i odbranom istih, tj. ako rado filozofirate***** onda je jedini siguran teren pod vašim nogama onaj kojim trenutno koračate, saplićete se, padate i razbijate arkade, upadate u rupe i izvrćete zglobove, hvatate se u zamke i odgrizate sebi šapu.*****

I kakve misli može imati pri tom, čak i jedan prosečan filozof, nego sasvim jeretičke?*****

I ako prosečna misao prosečnog filozofa na prosečnom putu kojim se ređe ide počinje sa j.... onda mora da mu je život k.... (u skladu sa neohrišćanskom filozofijom prosečnih misli).

Natprosečnom filozofu imam da kažem samo ovo:

Znači, brate.

Jer kakva su ti muda, takav ti je život, moj izbeglice iz proseka.

Sve istine ovog sveta su uvredljivo jednostavne.

A pošto ljudski prosek teži da otkriva toplu vodu, ubeđen da tu sigurno ima neka fora koju treba proključiviti, redovno promašuje suštinu. Ne pomaže tu inteligencija. Čak ni natprosečna. Za izdizanje iznad proseka potreban je manjak, a ne višak.

Manjak sujete.

Manjak gluposti.

I ...hm...manjak prosečnosti.

*razoran plamenobacački sarkazam

**rafalna paljba

*** teži da podvlasti, zaokruži i uproseči sve oko sebe

****možda mi upali sa ovom sentencom, pa napravim pomor u religioznom ribnjaku

*****pogrdan izraz iz 20. veka

*****pojam sigurnosti je cinično upotrebljen, da naglasi kako je nesigurnost i promenljivost jedino na šta možete sigurno računati

*****jebem ti boga, pa dokle sve ista sranja?!

Stvaranje kažu, zahteva inspiraciju, održavanje kreativne kondicije, brižljivo negovanje svoje umetnosti prinošenjem žrtava na oltaru ćudljivih bogova kreativnosti. Pisanje je, kažu, usamljenička rabota. Svima im verujem. Ali ja nemam vremena da se zajebavam, mlatnem muzu masnom varjačom, neka mrdne guzicu. Ko će da usisava dok ja pišem?

Kondicija za kreativnu realnost

Ah, upravo pročitah jedan tekst o kreativnoj kondiciji i provedoh u blaženom maštanju celih pet sekundi – otprilike toliko vremena imam da se inspirišem, zgrabim ideju i prikucam je tastaturom, pre nego što neko vikne „mama!“

Ali prvo moram da pomerim geografski atlas, medvedića i dva telefona na punjačima, da napravim mesto za noge, na kojima ću držati ovu igračku od lap topa, jer je kompjuter zauzet, igra se Warcraft.

Odlično, imam mesto za kucanje i naslov pre prvog alarma svakodnevnog života.

“Dođi da vidiš, mama”, zove desetogodišnjak, tonom apsolutne hitnosti. Divim se konstrukciji od lego kocki koja predstavlja zgradu sa garažom, zelenilom okolo i započetim trećim spratom, dok dvanaestogodišnjakinja ostavlja igricu i uleće sa: “Pogodi koga sam sinoć srela!” i bez daha deklamuje izveštaj o tome kako i koliko široko joj se nakezio i kako je ona njemu mahnula i šta se tu sve desilo, dok ne ukapiram da se u stvari, uopšte nisu sreli, nego se ugledali sa dve suprotne strane ulice.

I sad imam pedesetak sekundi da istresem nekoliko pametnih rečenica o tome kako negujem kreativnost i održavam je u

kondiciji, dok mašina za meso zvana „svakodnevnica“ pokušava od mene da napravi kobasice. Bez samoće, bez slobodnog vremena, bez rituala – pišem. Svakog dana. Neprekidno ometana, na kraće ili duže, tu i tamo potpuno izbezumljena i sve vreme krajnje usredsređena.

To je kao da ne baš sasvim trezna vozim dva voza u noći, puna nepredvidljivih putnika i prepreka na pruzi.

Upravljam ogromnim parnim lokomotivama na dva paralelna koloseka, koji se tu i tamo ukrštaju, dok istovremeno postavljam signalizaciju, mašem crvenom zastavicom, kočim i ubrzavam, gledam kuda vozim i pregledam karte putnicima, održavajući minimum bezbednosti na oba koloseka – da se putnici ne pobiju i da mi neko ne legne na šine.

Povremeno uspem da se isključim toliko da ne čujem ni telefon, ni reklame na Ultri, koja se prati u pauzama lego građevinskih poduhvata, ni glasne zahteve.

A onda pretrnem. Da li nešto kuvam, ili je to bilo juče? Ulećem u kuhinju i otkrivam pile u rerni, koje tek što je zamirisalo. Uh, dobro je, ima da se peče barem još pola sata. Sudove ću ionako posle da perem. Šta je ono još trebalo da obavim?

„Mamaaaa“ - stiže podsetnik iz kupatila. „Šampooooon!“

Uh, šampon, znala sam. “Sipaj dušo malo vode u taj potrošeni i promućkaj, pena će biti dovoljna da opereš kosu, a večeras kad pođemo u pozorište, podseti mamu da treba da kupi šampon.” Rešena kriza. A imam i više od sata da ih nateram da napišu domaće zadatke. Matematika za četvrti osnovne suludo komplikuje proste stvari, a matematika za šesti daleko prevazilazi moju moć baratanja ciframa. Ali iz srpskog nisam loša. A tek što bojim neme karte, crtam poprečne preseke, biljke i životinje! Nastavnici me uvek hvale.

Volela bih da se nađem u situaciji da sedim i suočavam se sa belim papirom, da nešto počinjem, premišljam, planiram, razrađujem. Pa se iznerviram i sve obrišem, pa počnem ispočetka. Pa prvo meditiram da se pročistim od misli.

A onda prizovem zvezdu vodilju i pustim da izliva na mene inspirišuću svetlost bogova spisateljstva.

Volela bih da prospem misli, poput dragulja u kutiji i da se naslađujem i divim, okrećući ih i ređajući tako da svetlost sija kroz njihove izbrušene strane i prelama se u hipnotičkoj raskoši plemenitih boja...

Pile!!!

Uh, dobro je. Ostaviću ga u isključenoj rerni da se dopeče, taman dok napravim salatu i umutim pire. Pire za minut, naravno. Šta? Vi kuvate krompir?

Umesto luksuza samoće i rituala negovanja kreativne kondicije, ja se obušavam na tasturu u nekom ćošku raskrčenom od igračaka, svezaka, knjiga, bojica i šminke, izbacujući rečenice poput nogu kan-kan igračica, u ritmu kloparanja točkova ona dva zahuktala voza, dok me ne prekine pisak koji najavljuje stanicu.

Moja kreativnost ne traži mirovanje i inspiraciju, ona radi kao *perpetuum mobile* i jedino joj treba prilika u puš - piš pauzama da iskoči i izvede striptiz.

Za mene je pisanje prinuda, potreba, moranje. Izlaz na požarne stepenice trenutak pre nego što nenapisane reči izvedu kratak spoj i sprže mi mozak.

Užasno mnogo koncentracije, dovitljivosti i svake druge vrste krativnosti je potrebno da se upravlja lokomotivama na dva

koloseka. Moram brzo da radim, brzo da mislim, da pronalazim rešenja u trenutku, da naređujem krajnje ubedljivo, da spremam ručkove od pola sata, a sve ostale obroke za manje od 15 minuta, da spavam par puta po par sati i prelazim iz sna u budno stanje i obrnuto, poput mačke.

Spavam, skočim, ulovim. Oližem mačiće, a onda ih se otresem i odem u avanturu otvorenih očiju i načuljenih ušiju.

Naučila sam da uskačem u sebe poput ronioca, da brzo pokupim školjke sa biserima i da se ne plašim da će mi nestati ona ograničena količina kiseonika.

I sve stilske figure ovog sveta nisu dovoljne da opišu kako se tačno osećam i šta tačno hoću da kažem.

Poznajem puno ljudi koji nemaju vremena da se bave nečim što moraju da završe, ili da rade nešto što vole ili što im treba da bi sačuvali zdravlje i pamet. Znam ljude kojima je samoća način života, a ipak nemaju vremena ni za ljubav, ni za stvaranje. Znam i one koji čeznu za nekim oblicima svakodnevice (ručak, deca, muž, domaći, posao) ali su ubeđeni da bi za to morali da žrtvuju svoje stvaranje...

Kreativci su čudna sorta. Oduzmite im sve, oni će i dalje stvarati. Dajte im sve i oni će se prepasti, a onda će biti poraženi svešću da ih izobilje života plaši i osećanjem da nisu kadri da se bore u svim bitkama i kad dovoljno nakinje sebe zbog toga, smisliće čarobnu muziku, reči i slike koje će dimnuti do suza konzumente stvaralačkih poduhvata.

Sto puta sam pročitala i čula da je pisanje usamljenički posao. Bla, bla, truć. Jeste za one koji imaju luksuz samoće. Za mene je grabljenje prilike između rerne, domaćih zadataka, zuba koji se klata, priča koje treba ispričati i saslušati, nežnosti i strogosti, trčanja i saplitanja.

Oдох da izdelim batakе ravnopravno i transformišem se za izlazak u pozorište. I da usput kupim šampon.

Zašto su muškarci pošteniji od žena? Koliko je komplikovano imati zadovoljavajući seks? Koliko zadovoljavajući seks može da održi distancu i da ne donese emotivne komplikacije? Da li su ženske potrebe i zahtevi prerasli svaku mogućnost da ih muškarci ispune? Šta hoće muškarci?

Možda nemam baš sve parametre za tačne odgovore, ali sam bolno iskrena.

One neće isto što i vi

“Ništa lakše nego imati seks” – jedna je od zabluda iz mladosti, koja još nije dokazana kao zabluda. Verovatno zbog ovog bluda u kovanici. “Svi vole da vole i svako traži i nalazi ljubav”, međutim, potpuni je zajeb. “Seksualna veza vodi u emotivnu”, takođe nije održivo. A ako emotivna veza odvede u seksualnu, ooo, oprez! To ume sramno da boli.

Ako izgleda da iz ovoga proističe da se bar svi krešu kao besni, to samo tako izgleda.

Muškarci koji karaju redom, potpuno su neupotrebljivi u svakom drugom smislu – ako se sa njima krešete. Ako ste im najbolja drugarica, onda prilično možete da računate na njih. Obično je seks ipak obavljen, zato što se takav muškarac oseća potpuno nesigurno u odnosu koji nije seksualno definisan. To jest, može da bude prijatelj i to odan, ako ga je prvo umočio, da bude miran. Oh, eto jednog divnog motiva da dopustite nekome da udari recku. Možda vam postane najbolji prijatelj. A možda i seks bude dobar.

I uopšte, svi ženski motivi za seks uglavnom su pogrešni. Muškarci imaju jedan motiv – žele seks. Na to možete da računate u rasponu od ludih umetnika, do trezvenih očeva porodica. Seks iz požude. Najčistija, najprostija i najizvodljivija

stvar. Dobro, u 21. veku je svima jasno da i žene poznaju požudu i smeju da joj se prepuste.

Ono što nije svima jasno je da se ženski motivi nisu promenili. I dalje su pogrešni. Ili su ženski.

O da, žene žele seks. Za početak. Da vide valjate li išta, kolika vam je kita i kako koristite jezik i prste, umete li i nežno i grubo i sporo i brzo i pogađate li bar malo kad šta treba. Ako se uklapate u njen model bar 60 posto, vredi da pokuša. Šta da pokuša?

'Alo, pa sve ono zbog čega je uopšte počela sa seksom. Da vas vaspita, nauči da se oblačite, natera da budete verni, emotivno vas opismeni i napravi od vas čoveka, koji joj je dovoljno koristan.

Žene su dosta lude u tome i pokušaće sigurno i uložiće nekoliko godina života u to bez pardona.

Ako su procenti ispod 50, ona ostaje na požudi. To obično znači da se kresnula sa vama jednom i nikad više. Mislite da ste imali super seks i čudite se zašto nikako da se situacija ponovi? To je samo zato što je ona zaključila da od vas nikada čovek biti neće.

Kvarno? A kako drugačije? Koji to muškarac može da podnese težinu ženske iskrenosti?

“Potpuno si seksi frajeru i čini mi se da ima još nečeg kod tebe za mene, tako da ću prvo da proverim kolika ti je kita, a posle ću možda i da se udam za tebe.” Ko je taj koji neće da pobegne odmah, ili malo kasnije kad mu se uopšte ne digne? Uostalom, to je tako oduvek, samo menja oblik i otvorenost ispoljavanja. Muškarac je uvek morao ili da plati ili da se ženi ako je hteo da kara.

Sva ona romantična osećanja, ljubav, povezanost, to je sve izmišljeno da se veza obezbedi i da se deca prave sa idejom da to jedino ima smisla i najviše vredi.

Što ne znači da ceo sistem nije istinit i prirodan. Mada nekako mi izgleda da je priroda zakinula muškarce i da im nikad nije bilo teže nego danas, jer je istina sve vidljivija i ogoljenija, a oni razoružani, bez evolutivih argumenata i utočišta u mačizmu. Nema im druge, nego da postanu ljudi.

Ima nas mnogo. Razvedenih, napuštenih, udovica. Same odgajamo decu. Možda smo tako htele, možda smo bile glupe, možda je sudbina. Kako god, sve smo majke i devojke.

Majke i devojke

“Danas žene neće ništa da trpe“, govorila je nana. Nekad je bilo dovoljno da imaš krov nad glavom, da deca nisu gladna i da ti čovek nije pijanica ili kockar. Nanin otac je bio i pijanica i kockar, pa je ostala bez krova i bez hrane još pre puberteta. Odrasla je sposobna da se brine o sebi i udala se za trgovca, a zatim postala ratna udovica. Pod krovom doduše, ali sa troje gladne dece. Nana je tačno znala šta je život i koliko vredi muž. Više nikada nijednom muškarcu nije dozvolila da joj pruži iluziju kako na njega može da se osloni.

Majke i devojke ćete teško ubediti da muževi neće podleći svojim slabostima ili političkim okolnostima.

Ja i moje sestre, nismo čekale da slabosti uzmu maha. Nismo htele ništa da trpimo. Naše majke i bake, a da ne pominjem naše prijateljice i njihove majke i bake - sve smo uspele da dobijemo decu i izgubimo muževe. Da ostanemo majke i u najboljim godinama ponovo postanemo devojke.

Posao majki je rutinski, poznat i opšteprihvaćen. Boriš se za bezbednost, udobnost, sreću, uspeh i samopouzdanje svoje dece. I nikad niko ne primeti kako to dobro radiš i ne kaže ti “svaka čast”. Ali onaj drugi deo, koji pripada devojkama, taj je više nego zapažen.

Dakle, devojke izlaze sa svojim drugaricama na mesta gde mogu da upoznaju neke momke. Devojke se zabavljaju i zaljubljuju. Devojke imaju momke. I niko im ne zamera, zato što se normalno očekuje da ta potraga rezultira udajom.

E, ali sa nama niko ne zna na čemu je. Udate žene strahuju za svoje muževe zbog nas. Babe i rodbina strahuju da ćemo propasti u razvratu, pa će oni morati da podižu našu decu. Bivši muževi strahuju da će nam veze opstati, pa će njihova deca više voleti svoje očuhe, nego njih.

A mi? Mi strahujemo da će novostečena mladost praćena odgovarajućom pameću prekratko trajati.

Ali srećom, nemamo vremena za strahovanje. Moramo da budemo odgovorne i poslovne kao menadžeri uspešnih preduzeća, prisne sa svojom decom kao prijateljice, nežne i uslužne kao majke, stroge i zahtevne kao očevi. Neophodno je da dobro izgledamo, da budemo intuitivne i da u svakom momentu imamo svo svoje znanje, iskustvo i sposobnosti na raspolaganju. Svaka odluka koju donesemo u svom životu, neposredno utiče na život i razvoj naše dece.

Pod pritiskom tolikih zahteva, naučile smo najvažnije.

Dužne smo da budemo opušteno i zadovoljne, da bi naša deca naučila tu mudrijašku veštinu, koju vam ne može oduzeti ni samoća, ni bolest, ni beda bilo koje vrste. Neophodno je da opraštamo sebi sve svoje greške. Moramo da sačuvamo živce i zdravlje, a to je moguće jedino kroz radost i uživanje.

Takođe smo shvatile – grešićemo i dalje.

Natopljene mudročću koju nemaju oni što nisu prošli kroz iskušenja i postali pošteni prema sebi, spojile smo nespojivo i živimo dvostruke, trostruke i mnogostruke živote. Zgrabile smo slobodu da budemo ono što jesmo, bez polaganja računa ikome, osim sebi. Mi smo poslovne žene, profesorke, direktorke, umetnice, glumice, novinarko, domaćice, spisateljice. Pišemo domaće zadatke, organizujemo rođendane, razvozimo decu na treninge i rešavamo sukobe. Sve noseći kondome u tašni i dogovarajući se za izlazak sa

drugim majkama i devojkama ili za susret sa našim momcima. Tajno ili javno. I nikoga ne ugrožavamo.

Oženjeni muškarci nas ne zanimaju, iako mi zanimamo njih. Švalerčine zaobilazimo u najširem luku, nama treba kvalitet. Mi šetamo mlade momke, čije su majke malo starije od nas i misle da smo omađijale njihovu sirotu mušku decu, nesvesne toga da njihova ženska deca verovatno ili uopšte nemaju momke, ili padaju na oženjene i švalerčine.

Mi se ne upoređujemo sa običnim devojkama, mi nismo na tržištu, mi smo apsolutna ekskluziva. Za nas nema nestašice srodnih duša, pravih muškaraca i vrhunskog seksa.

Zato što lišene iluzija i svesne sebe od muškarca ne tražimo spas i razrešenje, a od veze ne očekujemo sigurnost i utočište. Samo radost. Samo ljubav. Za gluposti nema prostora.

“Kako uspevaš?”, pita moju drugaricu njena udata koleginica.

“Šta vide u tebi?”, pita mene moja neudata koleginica.

Hahaaa, kako me to veseli!

Uspevamo tako što smo Kraljević Marko, majka Jugovića i vila Ravijojla odjednom. I što umemo da nagradimo sebe što smo takvi heroji.

I što volimo sebe i kad pobeđujemo i kad gubimo i kad smo iscrpljene od borbe u kojoj jedna bitka smenjuje drugu bez predaha za previjanje rana, dok se treća i četvrta odvijaju paralelno.

I oni to vide u nama, draga koleginice, koja nikada nisi dopustila životu da te preplavi, udavi i spase.

Drage nove majke i devojke, dužne ste da častite sebe i da slavite život i obavezne ste da imate momka (ili više njih) koji

čine da vam oči blistaju iako ste noćas spavale samo tri sata. I zapamtite, nema momka koji ne mašta da se opusti i bude to što jeste uz iskusnu ženu, koja ga neće smarati i uslovljavati i uz koju će se osećati sigurno. Odaberite među njima najslađeg i najnežnijeg. I budite zahvalne što imate priliku da još jednom na neko vreme budete devojke. Majke ćete biti čitavog života.

Vernost nema veze sa ljubavlju. Niti sa odanošću. Vernost je odluka i disciplina. Kao dijeta. Sjajno dok uspeva. A kad ne odoliš omiljenom slatkišu, idemo ispočetka. Uostalom, tih 200 grama se i tako ne vidi.

Vernost i predrasuda

Vidite, ja volim svog dečka. I on voli mene. Stvarno.

Ali takođe volim muškarce, flert, loženje, napržavanje, svršavanje u snu... A tada obično ne sanjam svog dečka.

I znate, ne verujem da on zamišlja mene dok masturbira. Nije valjda toliko bez mašte.

A ipak, ostajemo verni. Zasad.

Ja zato što ne mogu da ga lažem. Ne zato što mnogo držim do vrline i principa, nego zato što je to takvo proketo smaranje i stvarno morate imati malo talenta za takve mentalne bravuroze. Glupa sam za laganje i baš mi je krivo.

Ne želim da ga povredim, naravno. Ali ne želim da mu uskratim sve ono što ne mogu da mu pružim. Nemojte još da bljujete, to samo zvuči plemenito. Radi se zapravo o tome da sam toliko arogantna da očekujem da se moj dragi duboko preispita prilikom svakog iskušenja i da se odluči za mene. Da me bira uvek iznova.

Dođavola, izgleda da sam i romantična.

A on...hm.. on je veran prosto jer je takav tip. Lepo vaspitan momak. Posvećen. Nežan. Samo što se uopšte ne dovodi u situacije da flertuje i nalazi izazove, a kad bi se više provodio, pitam se koliko bi ga držala finoća? Mislim, nije on toliki smor. I baš je sladak.

I sad, kad on nije tu, a ja se baš nešto osećam gladno i pojavi se nešto jestivo, šta onda? Upuštam se u flert. Pričam, smejem se, razmenjujem, kontaktiram. Energetski, mentalno, taktilno. Pipnem, pomilujem, pomirišem.

I odem kući puna emocija i sva živa i vesela.

Pitam se da li bih se tako osećala, da sam negde overavala čoškovce i automobilska sedišta sa nekim ko je samo ...zalogajčić. Verovatno ne bih, jer znam kako bi to mog dragog zbolelo. U sred srca.

Zato što je u središtu svakog muškog srca ego. Sujeta, k'o vrata. I ako ti se zalupe pred nosom, sama si kriva.

Pri tom ne mislim da žene većinom nemaju tu istu srčanu manu. Samo poznajem neke koje nemaju. I ne poznajem baš ni jednog muškarca koji nema barem šum osujećene sujete u srčanoj pretkomori.

Znate, seks je radost. Hrana za telo, valijum za psihu, veselje za dušu. Zašto neko treba da pati, ili da se ljuti, ako se onaj koga voli raduje i hrani bez njega?

Zar vaše ljubavi treba da budu gladne, neurotične i sjebane, kad nema vas?

Da li naši partneri u preljubničkom seksualnom kontaktu uzimaju nešto naše i daju nekom drugom? Ili samo koriste i obnavljaju sopstvene resurse?

Vernost je sebična, rigidna, isključiva. Ljubav sve obuhvata, prihvata i transformiše.

Moj dragi i ja se volimo, kao što se vole predstavnici vrste koji evoluiraju. Verujem da kad bih mu objasnila svoje raspoloženje, potrebe, mišljenje i stav i zamolila za dozvolu da se povremeno najedem bez njega da bih je i dobila. I znam kolika bi to borba za njega bila.

I zato ga još više volim, što je spreman da rizikuje i ne zatvara oči pred onim što jesam, čak i kad sam razorna elementarna sila.

I ja uvek biram njega. Iako mi se baš jebe za monogamiju.

Majke rađaju sinove i polažu pravo na njihova muda. Rađaju kćeri i udeluju im određenu količinu sreće samim tim što su njihove majke. Najbolje među majkama znaju da puste svoju decu da budu svoji ljudi. Pomere se, dozvole, podstaknu... Retke su takve.

Majke treba ukinuti

Blгодарим velikom Fejsbuku, gde nalazim najčešću inspiraciju za pisanje kao reakciju na neviđene gluposti, patetike i ostale ispade koji mi žuljaju mozak, gore nego što mi žica koja naprasno izviri iz brusa na plus 40 žulja oznojenu sisu, a to, brate, mnogo žulja. Najviše mi se diže poklopac na kopi/pejst akcije, a ova mi je pregorela par sinapsi, osećam:

“TVOJ SIN ĆE DRŽATI TVOJU RUKU PONEKAD, ALI ĆE DRŽATI TVOJE SRCE ČITAVOG ŽIVOTA. OVO JE NEDELJA SINOVA, AKO IMAŠ JEDNOG I AKO SI PONOSNA NA NJEGA STAVI OVO NA ZID I DODAJ NJEGOVO IME. “ Pa onda ime. Au!

Imam jednog. I osećam valjda sve što majke osećaju prema sinovima, pu, pu, daleko bilo. I svakog dana u grču majčinskome trudim se da ljubav otrebim od posesivnosti, povezanost od zavisnosti, uticaj od kontrole, slobodu od anarhije, odgovornost od krivice...

I sad ću (arogantno) da citiram sebe samu iz teksta koji razotkriva žensku čudovišnost :

“Ali, ako imaju sreće pa im umre majka, siroti muškarci retko naprave direktan skok u slobodu, superiornost, svest i samosvest, neee, uvek ima u njima dovoljno materijala da se

tesno ukroje raznorazna emotivna i mentalna ograničenja i frustracije, jer nisu osetili majčinu ljubav.

I niko im nije rekao da je jedan od bitnih sastojaka majčine ljubavi majčina mržnja, pakost i zavist.

Prema drugim ženama koje su bolje dresirale svoje muškarce.

Prema malim muškarcima što su tako zavisni, tako ranjivi i čija je ljubav živo blato u kome se majčina ženstvenost, nezavisnost i sloboda raskalašno koprcaju i beznadno dave.

Prema velikim muškarcima, koje nikako ne mogu do kraja da navedu da ih obožavaju kao mali muškarci, jer glupi volovi ne usvajaju ništa kompleksnije od osećanja krivice.”

Nemaju oni kud, rodile ih majke. A u svakoj majci muškog deteta čuči svekrva, blago našim kćerima.

Šta li misliš, majko, ako imaš i ćerku i sina? Da ti tvoja ćerka nije ćerka, da li bi bila dovoljno dobra za njega? Pu, pu, daleko bilo. I dok se šesnaestogodišnja ćerka sprema za izlazak, šta se protiskuje bez cenzure kroz usta majčinske brige? “Matora si ti za tu mini suknju.” Ups, pobeže joj. Jeste vam posle nekoliko puta rekla da ste baš lepa devojka, iako malo debela, ali šta ju je navelo da vam ukrade tu mini suknju i isecka je na rezance? Ako mislite da to mora da je neka baš bolesna majka, u pravu ste.

One druge keve, što kontaju da je sramota što su ljubomorne na svoje ćerke, one su mnogo suptilnije. Spremajaju vam kolače koje najviše volite baš onda kad ste objavile da držite dijete, a kad vam dođe dečko, ponašaju se kao svodnice ili kao da imate neku manu, koju će majka sakriti herojskim naporima da podvali momku i uvali mu kosku. Ne, majka ne sumnja da ćete vi biti srećne. Ona zna da nećete. Ne možete, rodila vas

majka. Dobro, znam poneku normalnu kevu. Ali to nije moja mama, ni mama moje drugarice, sestre, koleginice. Ta je mama moja drugarica. I moja sestra. I još jedna moja drugarica.. .nema više, znam tri. Ne računam sebe, majke mi. Zašto bih? Ja jedino umem da budem suprotno od nenormalnog, ali to je samo panična, ogorčena i automatska reakcija ega, a ne normalnost. Normalnost nije suprotna od nenormalnosti, ona je... normalna. Normalnost je valjda ljubav. A ljubav je ono što ljubav čini. Ali nužda za činjenjem menja taj zakon. Kao i sve druge.

Ljubav majke koja čini sve za svoje dete, odričući se, pa... uglavnom zadovoljstva svake vrste, zadojiće vas osećanjem krivice, kroz koje majka mučenica poseže za vašom dušom. To što majke nisu svesne da to čine i što misle da baš nije tako, nego potpuno suprotno, ne znači da to nije sušta istina. Samo toliko zajebana, da o njoj ne znaju ništa ni majke ni deca. Verujem da normalne majke često liče na sebične majke, samo što su sebične iz pravih pobuda.

One obezbeđuju sebi potrebno opuštanje i uživanje, da bi mogle da cene život i ostanu normalne. Poznaju sebe i svoju decu. Umeju da se nametnu. Umeju da se povuku. I da procene kada je koji postupak adekvatan.

Da daju vetar u leđa i da se ukinu. I pored sve brige, one imaju poverenja.

To su majke koje nedostaju. I onima koji nikada nisu i nikad neće iskusiti ljubav takve majke i onima koji su ih imali. To su majke sa čijim sinovima su žene srećne, i čije ćerke vole sebe.

I kad se opet tvrdo preslišam koliko takvih poznajem... uh, samo tri.

A vi?

Najčešći retki

Mislila sam da su novinari najgora sorta ljudi, dok nisam počela da upoznajem druge organizacije, kolektive, poslovne zajednice... Uglavnom u svakom kolektivu postoji jedan ili dvoje, ponekad čak i troje normalnih ljudi. Razumni, kreativni, senzitivni, kolegijalni, odgovorni, svesni potreba zajednice. I kad sam počela da srećem te takve, uglavnom sam od njih čula: "Ma mi sa ortopedije smo najgori, definitivno." Ili: "Nema gorih ljudi nego kod nas u urbanizmu", ili "Ma svi dramski pisci su alkoholičari", ili "Ma mi glumci smo bre... najgori", ili... Dobro ne moram baš svakome da pljunem u oči. Al' da znate da mogu. I tako mi je sinulo da su svi najgori, jer je dobrota, kolegijalnost, otvorenost, razumnost (ovo poslednje, doduše u suprotnosti sa uverenjem da su sigurno svi ljudi dobri i vredni ljubavi i poštovanja), rudimentarne osobine ličnosti svojstvene retkim pojedincima, koje je bog štedljivo rasporedio među najgore. Da remete prosek. Mislim, ako još nisu postali svesni da im je u stvari pravo zaduženje da održavaju kritičnu masu. Najveći izazov za Retke jeste da skontaju da su Česti najčešće baš ono što izgleda da jesu: površni, glupavi, zli, zavidljivi, lažovi i spletkaroši, bez ikakvih težnji ka mudrosti i plemenitosti. O, to boli. Rušenje iluzija uvek boli, a Retke još i više, jer oni osećaju osim sopstvenog bola i onaj svetski i to nagomilan od početka ljudskosti. Ali kad morate druga ljudska bića da sagledate onakvima kakva ona najčešće jesu, redovno morate i da se zapitate "zar sam ja išta bolji?" I da sa velikim žaljenjem i novom količinom samopregornog ukupnog ljudskog bola zaključite: "O, da." Sledeći nivo iskušenja dolazi kad Retki pokušaju da okupe druge Retke u naivnoj žudnji neuništivog idealizma o stvaranju nečeg kao Grupa-za-podršku-istinske-ljudskosti. Kao kad se skidate sa nečeg, pa vam trebaju oni koji su prošli kroz to iskustvo. Ali nema podrške u skidanju sa

idealizma. Zato što drugi Retki imaju sopstvene ideale i pate od sopstvenih iluzija i moraju sami kroz to.

Što Retkog ne ubije, to ga retko ojača. Češće ga osakati.

Pa tako dolazimo do kategorije Najređi. To kad jedan Redak skonta da među retkima koje je identifikovao kao svoju grupu podrške ima budala i pokvarenjaka – na krajnje pametan i mudar način, naravno, pri čemu mora da doživi potpuni kolaps ličnih vrednosti i da se zapita: “Zar je moguće da samo ja ne patim od sujete, korupcije i težnje da manipulišem i obmanjujem?” I da neizbežno, u suzama zaključiti: “O, da.”

Iz takve krize identiteta, ukoliko ne podlegne suicidu, Redak avanzuje u Najređeg. Na tolikim visinama vazduh je dosta razređen, pa Najređi najčešće idu tamo gde i svi, najčešće maskirani u običnost tako dobro, da ih samo najređi mogu prepoznati. Tu oni vrše pastirski posao. Prevazišavši potrebu za kolekcionarstvom Retkih, počinju da traže retke osobine istinske ljudskosti, dobro zagledajući svakoga, da im nešto ne promakne u gomili Čestih, toliko sličnih jedni drugima. I najčešće naprave bogatu zbirku, velike upotrebne vrednosti. Ponekad je nazovu *iskustvo* i upotrebljavaju ga u svemu što čine, a ponekad pišu knjige... Najčešće i jedno i drugo.

Ne, nisu svi pisci oni Najređi, ali najčešće jesu oni Retki.

Kakve to veze ima sa Renom i Stimpijem?

Stoti put su se potvrdile najbolje osobine tog momka, ali to nije pomoglo. Nisam ga volela kao kad volite nekog zbog čijih ste najgorih osobina sto puta najebali.

Grozna je ljubav. Opravdava svako sranje, dok istovremeno izmiče svakom opravdanju. Sve što treba znati o ljubavi možete da naučite gledajući Rena i Stimpija. Samo napred:

Pažnja vam je zakucana, faca zgađena, smejete se u očajanju i ne možete da verujete. S vremena na vreme vam dođe da vrištite, a odmah zatim se divite ludilu koje je osmislilo ove raspadajuće neuništive likove. Toliko.

Ko ne zna ljubav, taj ne razume Rena i Stimpija. Sumnjala sam da to nije nikako crtani za decu. Međutim, deca znaju sve o ljubavi.

„Mama, ovaj Ren i Stimpi su nekako odvratni, ali su mnogo smešni.“

Poznajem ja i njegove najgore osobine. I nisu posebno zanimljive. Sitno srce izdajice, nema tu ničeg krvavog. To je onaj koji očajava što njegovu ljubav spaljuju na lomači, ali kad ga pitaju je l' ima šibice, on izvadi i da im, jer ne voli da laže. I kad sve prođe, on postane uzoran otac i suprug. Samo što nikada ne zaboravlja miris spaljenog mesa i večno žali što stvari nisu ispale drugačije.

Ne bi taj nikada ženi koju voli iščupao srce i pojeo ga, samo zato što ga vara. Civilizovan, tako se to zove danas. Tačno onoliko koliko mu odgovara da ostane po strani od svake drame. Pa i komedije. Nema tu mraka ni za dva tunela. Ali zato su džepovi puni šibica...

„Šta je to seks, mama?“

„To je igra za odrasle.“

„Kako to?“

„Pa tako lepo, vi deca imate igračke, lutke, automobilčiće, kućice, kockice i to vam je zabavno i lepo. Odrasli imaju seks.“

I jeste mi se učinilo da sam se olako izvukla sa tim pitanjem. Samo sam upotrebila onaj recept koji uvek pali: odgovori iskreno, sa puno autoriteta, kao da je stvar sto posto jasna i bespogovorna. Na taj način dati odgovori budu takođe sto posto usvojeni. A posle nekog vremena i plasirani. Uglavnom pravo u glavu. Tako me jednog dana u kući sačekao neverovatan rusvaj – sve stolice i fotelje ispomerane, tepisi nagužvani, sva ćebad i jastuci po podu – prilično sam prepoznala igranje karpovanja, doduše, ali to me nije sprečilo da zavapim, gurajući ulaznim vratima jednu posebno zlu fotelju kojoj otpada točkić:

„Jebote, šta ste ovo uradili?! Sve živo ste isprevtali, da li ste normalni?! Šta to dođavola, radite???“

„Igramo se mama. Tako se mi igramo. Ti imaš seks.“ Ton neopozivosti stopostotnog odgovora. Zinula sam da nešto kenjam, ali mogla sam samo slatko da se smejem.

A šta ako je moje ograničeno iskustvo ljubavi već prošlo? Gotovo, završeno, potrošeno. Toliko u ovom životu, više sreće sledeći put. Šta onda? Kakvo rasterećenje! Više ne moram da doživljam muškarce kao potencijalne partnere i uskačem u krevete pitajući se hoće li nam tela reći da smo srodne duše?! Mogu prosto da uskačem u krevete i tamo ne tražim ništa osim krevetskog provoda. Požuda bez dimne zavese traganja za onim pravim. Ljubavni život tela bez ljubavnog života duše. Skroz besmisleno, ali radi. Onog momenta kad sam umesto zastave „tražim ljubav“ istakla zastavu „prihvatam seks“

muškarci su se u rojevima okupili. I čekaju na red. I ne bune se, ima za sve.

Najbolje osobine?

Najgore osobine?

Sve one zbog kojih nekog voliš i gotovo, a neko ti se tek malo više sviđa, a nekog ne možeš očima da gledaš?

Muškarci svih uzrasta i osobina odjednom su mi otkrili prosvetljujuću istinu. Sve te osobine oko kojih mi žene obrazujemo mrežu emocija, spadaju pod jednostavan zajednički imenitelj : Muškarci.

Manje ili više civilizovani, ali uvek nedovoljno. To jest, ako su civilizovani obično su beskrvni ili su prosto zentare, ziheraši i nema reč na Z za pedere. (Zadnjeulazni?) Ako su ono baš muškarčine, onda su ubeđeni da je kul što smrde na znoj, ili glasno prde i podriguju u društvu, a ako i nemaju baš mnogo odvratne telesne navike, onda vas u seksu tretiraju tako da se osećate kao prostitutka koja radi za dž i zapitate se da li bi možda trebalo da počnete da naplaćujete... To su oni najgori, što u stvari preziru seks i koje možete da uhvatite na bilo koje romantično sranje koje stvar uzdiže iznad telesnih potreba: hrana, sranje, jebanje.

Ako su iole pristojni, onda su, sad svi uglas: OŽENJENI! A takvi su tek muka živa, prosto nikad ih nema, a kad su tu žure jer se kriju i onda morate da nabavite bar nekoliko oženjenih da bi vam se posrećio redovan seks.

Nije dakle, bitno kakvi su, (a posle malo razmišljanja dodaću i – koliko ih je) bitno je kako se osećam pored njih. Ali to ću da shvatim malo posle, kad me prođe faza bitno je kako se osećam dok je u meni. (Ovde baš i nisam za množinu.)

Brak redovno predstavlja iskustvo novog kvaliteta života, doživljaj da nešto činiš baš kako treba, kao da sve majke, bake, tetke i uopšte sve žene na svetu klimaju glavama odobravajući čin inicijacije u kolektivno iskustvo. Šta pri tom rade očevi, dede, ujaci i ostali muškarci, totalno ti ne pada na pamet, ali najverovatnije je da su svi pijani.

Razvod može da bude ista vrsta iskustva.

„Zašto si se ti razvela od tate? Baka kaže da si našla momka.“

„Ljubavi, bila sam strašno nesrećna sa tvojim tatom. Mislila sam da ću da umrem ako ostanem u braku, a to što sam našla momka pomoglo mi je da preživim i da donesem odluku.“

„Ali nemoj za njega da se udaš, molim te mama.“

„Ne brini dušo. Iz ove perspektive malo je verovatno da ću se ikada opet udati.“

„A ako se strašno zaljubiš?“

„O, volela bih da se strašno zaljubim, jer ništa nije strašnije od toga i to mogu samo strašno hrabri ljudi.“

„A jel' ti voliš tatu?“

„Pa on mi je simpatičan i ponekad drag, ali ne volim ga.“

„Ali, mislim, ne mrziš ga?“

„Ne, ne mrzim ga.“

„A kad si se udala? Zašto si se udala?“

„Udala sam se da bih imala sklonište dok rodim decu. Nešto kao da sam neka puma koja je našla pećinu da u njoj očuva mladunce preko zime. Mnogo sam htela da rodim decu.“

Čini mi se da volim muškarce puno više nego ikada ranije. Nekako sam otkrila da oni nisu tu da bi ispunili moje zamisli o ljubavi, strasti i idealnoj vezi. A nekako i kao da sam izgubila sve te zamisli. Mada „izgubila“ nije adekvatan pojam, jer ne osećam nikakav gubitak, a kvalitet novog je prilično upadljiv. Možda sam najzad izašla iz postadolescencije – to je onaj period posle 26-te kad već imate neko iskustvo, neko samopouzdanje i neku ideju o tome šta ćete sa tim i koji traje...pa...dok ne izađete iz njega. Period dok puni uzvišenih ciljeva i sumanutih očekivanja uranjate u svet muškaraca, besomučno isprobavajući, testirajući i odbacujući probne primerke, u potrazi za onim pravim. Period kad jebanje sa svakim ko vam se i malo dopada nazivate Potragom. I kad jebanje sa onima koji vam se uopšte i ne dopadaju nazivate Davanjem šanse.

Sada je to više Potraga za Šansom za jebanje, ali nije ni sasvim tako, osim što dobro zvuči. Muškarci i ja, sada se puno bolje razumemo. Oni hoće lak seks sa lepom i strasnom ženom, koja lako svršava, smeje se i raduje i dobro se zabavlja. I kad dobiju ni više ni manje nego baš to što su hteli, onda se u njima uzburka nekakvo prдавno nasledje, pa osim što umeju sasvim ljudski da ti se nađu kad su potrebni, nekako ispadaju i džentlmeni s vremena na vreme.

Za toplinu koju osećam prema muškarcima prilično dugujem svesti da sam se svrstala u noćne more udatih žena, onih istih čiji muževi ponekad požele lak seks sa lepom i strasnom ženom

Osim što sam sigurna da monogamija nije prirodna, verujem da je muškarcima, kao vrsti biološki nespremnoj da nosi odgovornost za opstanak vrste, neophodno da ih kao muškarce prihvata neka žena sa kojom prosto nemaju problema. A nemati probleme, znači nemati ni najveći deo svega ostalog što čini vezu među ljudima. I tako obostrano zloupotrebljavamo seks da dođemo do zadovoljstva i

ostanemo bez problema... O, može. Telesno, rasterećeno, sebično, ciljano i zaokruženo.

Samo što to nema nikakve veze sa Renom i Stimpijem.

Ja sada znam zašto je moja nana govorila “mrzim starost, zato što mrzi mladost”.

U kakvu babu rastem?

“Gadna baba rasteš“ čula sam puno puta od svojih roditelja dok su bili nešto mlađi nego ja sada, a ja nešto starija nego moja deca. Sigurna sam da je to bila koliko uvreda, toliko i izraz nemoći, jer se izreka ponavljala u situacijama kada “nisu mogli da izađu sa mnom na kraj“, odnosno kad sam tačno znala šta hoću i bila spremna da pružam otpor zauvek.

Decenije su se nanizale sumanutom brzinom i moji roditelji su sada baba i deda, penzioneri, treće doba, a ja sam u uzrastu koji se varljivo naziva najboljim godinama, ali sam zapravo nadomak bapskog, jer će se decenije izređati uvredljivo brzo, kako to već biva, kad vam površni zahtevi života izmiču tepih pod nogama, dok pokušavate da poskočite i uhvatite ono suštinsko.

I dokle smo stigli?

Ne znam da li je neko mojim matorcima prognozirao u koliko će gadne babe i dede izrasti, ali znam da me jezivo plaši mogućnost da prosto ne postoji neka druga starost osim gadne i da će me pojesti, šta god ja učinila da ne budem gadna baba.

Gledam oko sebe i slušam druge ženske priče o babama i dedama i čuvanju dece, o pomoću koju moraju da traže i prime od svojih roditelja da bi „izašli na kraj“ sa sopstvenom porodicom, o bolesti, starosti i umiranju.

O, svi starci su gadni, kažu.

Nisu bili takvi kad sam ja bila mala, do đavola!

Ali to su neki dragi pokojnici, a ovi naši, još nekako živi? Po čemu će ih naša deca pamtiti? Bojim se, po sebičnosti, osudama i zadrnosti. Po strahu da će sve biti sve gore, jer je vreme kome su se nadali da će doneti nešto bolje, odavno prošlo i jer već dugo gledaju kako ništa vremenom ne biva bolje. Uostalom, lakše je ljutiti se zbog svega sve goreg oko nas, tako nikad ne primetimo koliko smo mi sami vremenom...sve gori.

Takvo je vreme. Ili su takvi ljudi? Možda tek svaka druga generacija matoraca uspe nešto da pruži svojim unucima, a moja deca i deca mnoooogih žena koje znam, prosto nisu na redu?

Ali, ja sam na redu. Ja sam sledeća generacija baba.

S obzirom na to koliko se stresno, bolesno i naopako živi, a bogami i s obzirom na broj mojih prijatelja i poznanika, koji su umrli mladi od kojekakvih modernih bolesti i ostavili decu da rastu kako mogu i moraju, pored objektivnog pitanja hoću li uopšte doživeti da budem baba (moji se roditelji nisu pitali, pouzdano znam - u vreme njihove mladosti računalo se na zasluženu starost), pitam se i hoću li uopšte ičemu i ikome služiti, kad me život potroši, hoću li zadržati lucidnost i fizičku sposobnost, makar delimično?

Gledam i slušam i stalno se preispitujem: koliko sam subjektivana, koliko ogorčena, koliko nemoćna? Koliko tvrdoglava, okorela u svojim stavovima, uvredljiva, ubeđena da sam centar razumnog svemira?

Koliko sam slična svojoj majci?

Ne želim da budem gadna baba, ali to sigurno nije želela ni moja majka. Ni sve druge majke, kad su bile u našim godinama i borile se sa svojim majkama i svekrvama na koje su bile upućene, bilo da su morale da traže pomoć koja im

treba, a prime onakvu kakva se nudi, bilo da su samo trpele, jer životni aranžman nije mogao biti udobniji i komotniji.

Želim da budem baba kao moja nana, koja je svu unučad okupljala i vodala kojekuda, kod koje smo naučili da plivamo u reci, jedemo zdrave zelene bučkuriše i beremo kantarion, pored koje smo doživeli prirodu i osetili slobodu, čije su posledice nesagledive do danas. Naime, kad kao dete upoznate prirodu u kombinaciji sa slobodom, onda čitavog života čeznete da postignete to stanje i taj osećaj, a čitav život vas u tome neprekidno obuzdava. I onda porastete u buntovnike i maštare, sposobne da u srce prime svemir neba i malih buba, koji koriste svaku priliku da se poskidaju na suncu i poskaču u vodu...

A ko će mojoj deci to da pokaže? Oni nemaju nanu. Oni imaju razvedene roditelje i razvedene babe i dede, koji brinu o svojim bolestima, potrebama, zahtevima, strepnjama...

Ja glumim svoju nanu svojoj deci, kad god stignem, ali nisam odgovarajućeg uzrasta i ne stižem dovoljno često, jer moram da glumim i oca i učiteljicu i vozača i policajca, mislim, jedva stižem da dovoljno često budem majka i...uh, pitam se, da li je to dovoljno često?

Međutim, godine se zaleću u mene poput odbranjenih golova, pune su mi ruke šarenih lopti... I zato:

Hoću li doživeti da poklanjam slobodu i prirodu deci svoje dece?

Želim. Neko treba da nasledi nanu, fer je.

Ali, koliko gadna baba rastem?

A opet, nekako znam...Neko ko je svakog leta svog detinjstva toliko malo provodio na tlu, satima sedeći na kajsiji, sa jastučetom, da ono račvasto mesto na granama bude udobno i

knjigom, da usmeri misli, maštu i dušu još dalje iznad zemlje, prosto ne može da bude mnogo gadan bakutaner.

Više ne mogu da se popnem na drvo, ali neću prestati da čeznem da pronađem neko, na kome neko mladunče može da se očoveči.

I još, dok sam živa neću prestati da rastem. Ka slobodi, ka sebi, ka svesti. Eto takva ću baba biti kad budem ono, baš velika.

U jednom trenutku, pre ili kasnije, dođe trenutak ispita i inicijacije na viši nivo. Hoćete li poverovati da ljubav i ljubomora idu zajedno, da iskrenost sve rešava i da ste oboje odrasli ljudi? Ili ćete shvatiti kako stvari stoje.

A koliko si ih imala do sad?

“Dušo, glupo ti je pitanje, onih par balvana pre tebe se ne računa, ne mogu vodu da ti donesu. Ne teraj me da se prisećam ružnih stvari.“

U prvog balvana sam bila ludo zaljubljena svom tinejdžerskom silinom. Drugi je bio zaljubljen u mene, a ja onako. Treći, pa... uopšte nije bio balvan, naučio me da budem žena, hvala mu do neba. I danas kontaktiramo preko fejsa i ponekad se čujemo telefonom. Onda se ređa nekoliko balvanskih avantura, pa jedan balvan se provlači kroz, bogami, desetogodišnji period, uvek je bio tu da me uteši, da mi se nađe. Naravno da smo u najprijateljskijim odnosima još uvek. I, kad stavim ruku iznad očiju, da zaklonim pogled u daljinu od sunca, šuma balvana, jebote!

I šta da kažem momku?

Ako kažem da se ne sećam, počćeće sa onim sranjem “Više od pet? Više? Više od deset? Manje od dvadeset? “

Ma marš bre, ti ćeš meni da brojiš zalogaje.

Dakle, oprezno! Tanak led sujete, koji neće izdržati dvocifren broj vaših klizaljki. Ma ni jednocifren. Jednostavno, ne priznajte ništa.

Prvo, to se njega uopšte ne tiče i nema nikakva prava da vam postavlja takva pitanja. Drugo, tačan odgovor, a to je svaki odgovor veći od cifre jedan, doneće vam osvetu uvređene sujete, kad- tad, na bilo koji način. Treće, to što ste vi

oslobođena žena koja živi u 21. veku, ne znači da u njegovom sistemu vrednosti ta sloboda podrazumeva da smete da se jebete sa kim hoćete i da volite koga hoćete, koliko god puta možete. Ne, to samo znači da ste kurva, da vam ona stvar iz očiju viri i da ćete ga verovatno prevariti prvom prilikom.

Nerviraju vas dvostruke vrednosti? Naviknite se. Čak i ako ste toliko blazirani da vas prosto mrzi da lažete, potrudite se makar u ovom slučaju.

Ili ćete mu možda reći : “Znaš dušo, prilično te volim i razmišljam o tome da se udam za tebe, pa ako ti kažem da ih je bilo 58, bojim se da ćeš načisto da odlepiš i onda nema ništa od mojih planova.”

“Ne, stvarno, koliko si ih imala do sad?”

Srbi su najveći jebači. Naročito kad vam jebu majku i kad im se jebe za vas.

Seks i selo

“U moje selo nema Crnci!”, doviknula je otresita prodavačica tikvica držeći u ruci poveći sjajno zeleni uzorak robe, prodavačici šargarepa, preko dve tezge zeleniša koje su ih delile.

“Kod men' ima neki Kinezi!”, odgovrila je ona, vadeći iz gomile jednu posebno krivu šargarepicu.

Provala smeha i bujica doskočica zapljusnule su pola pijace, a u mom cegeru su se izmešale tikvice i šargarepe. Kakve su mi pale pod ruku. Što u potpunosti govori o mom izboru u životu. Daj šta daš, samo nek' je dobro zezanje.

Dakle, poznajem stisak žuljevitog dlana, koji je par sati pre mene stiskao ručice motokultivatora, volan traktora, a možda i dršku noža kojim je zaklao svinju. Taj se hvalio kako je već kresnuo jednu voditeljku. Svršio je posle osamnaest sekundi i tu se ugasio svo moje interesovanje za zemljoradničku egzotiku. Dobro, bila je to faza “nek' je i seljak, sam' nek' je dečak” (akcentat na oba A morate da zamislite). Pa onda, uskakanje u automobile parkirane u mračnoj sporednoj uličici i vožnja bez farova ka najbilžem zgodnom mestu (kukuruz, šumica, gajba za privođenje) koje vlasnik BMW-a, juga, golfa, burme i pečatnog prstena poznaje. Srbi vole tudje, čak i kad više nego išta vole svoje. Pre nego što ti saopšte da ne koriste kondom, izvade mobilni i POZOVU ženu, da osiguraju petnaestak minuta neometane akcije.

Kad saberem sve napred rečeno, to je, hmm...45 minuta i 18 sekundi lošeg, besmislenog i rizičnog seksa. Svaki put kad se

setim tog straćenog vremena umrem od sramote, a onda se setim tikvica i šargarepe i umrem od smeha.

Poznajem i patetične vrste besmislenog seksa, sa recitovanjem poezije, filozofskim razgovorima, vinom i svećama (u drugoj varijanti sa pivom, rakijom i duvkom uz hevi metal balade, beskonačne solaze na gitari i bubnjevima) i tu se povrede ne mere minutimima, nego šumom na srcu, žiganjem jetre i mentalnim oboljenjima.

Znate, kad Srpski muškarac bilo kog uzrasta izjavi da je strašno osećajan, to znači se on divi snazi i obimu svojih osećanja skoro isto toliko kao boji veličini i zakrivljenosti svoje kite i da je beskompromisno spreman da vas njima udavi. Ako se razapeti između romantike i opijata snađete za desetak minuta čvrste kite i prevarite ga da je stavi gde vi želite (njemu je dovoljno pušenje), onda ste vi žena koja će apsolutno uspeti da ima zadovoljavajući seksualan život čak i među Srbima i ja ne brinem za vas. Voli vas vaša Skeri Brešou.

PRAVE PRIČE

Dobri počeci

To je kod mene počelo pre nešto više od dvadeset godina, otprilike oko mog osamnaestog rođendana. Ustala sam oko podneva i posle umivanja gledala svoje lice u ogledalu. Bila sam još uvek nova na svetu. Upoznavala sam sebe. I već tada sam znala da mi sa mnom nikada neće biti dosadno. Stalno sam se nečim iznenađivala. I već tada sam sasvim opravdano strepela da sam malo luda.

„Oh, šta je ovo?“

Uočila sam novu crtu lica, tačno ispod levog oka. „Bora? Ma ne, zgužvala sam se od spavanja.“

Linijica je bila tanušna i fino pratila donji kapak, kao nacrtana ajlajnerom u boji kože. Probala sam da je izgladim i nestajala je kad zategnem kapak nadole. I odmah se vraćala kad pustim. Kao jo-jo. Inspekcija desnog donjeg kapka pokazala je da nema nikakve zgužvotine. Još. Posle pola sata postalo je jasno da je u pitanju bora, a ne posledica spavanja.

„Neverovatno. Pa tek mi je osamnaest. Znači tako počinje. I to će sad verovatno i nadalje da bude tako. Bora po bora u početku. Onda dve po dve. Dok ne počnem da ličim na moje bake. Znači tako.“

Jedan sat filozofskog ogledanja sa prvom borom u životu proizveo je sve naredne sate filozofije primenjene mladosti neograničene rokom trajanja tela. Ponekad sam sasvim namenski posmatrala ogledalo. Htela sam da vidim onu koja me čeka. Uspelo je, naravno. Jednom sam ugledala svoje tridesetpetogodišnje lice i znala sam da sam majka. Pomagalo je jako u momentima kad sam mislila da ću umreti zato što

sam luda ili zato što sam sama u svom ludilu. Ili kao onda kad sam posumnjala da uopšte nisam ja luda, nego da su svi ostali. Suetnih sitnih osuđujućih srca, bez ikakve veličanstvenosti, sjaja u zamahu, kreativnosti u destruktiji. Srećom sam rođena kao filozof, pa sam uvek polazila od sebe i brzo shvatala da polaznu tačku moram da sužavam, a ne da širim, ako hoću da živim sa drugima. Da, pitala sam se i zašto uopšte da živim sa drugima? Jer treba da budem majka, recimo, podsećalo me lice iz ogledala. Verovala sam ogledalu. Imalo je odgovore, bilo je realno i razumno za razliku od mene. Pomoglo je da uvučem svoju osamnaestogodišnju mladost duboko u sebe, da dišem kroz nju i da održim taj neophodni sloj magle oko sebe. Da me ne vide jasno. Da me promaše kad udaraju. Da ne primete koliko me povređuju kad ne promaše. Život je nudio različita sredstva odbrane. Moje je bilo prva linija mladosti. Omnipotencija tinejdžerskog uzrasta. Neposrednost, hrabrost, ludilo. I tako zamaskirana bila sam izloženija od ostalih. Oh, svi su srljali u bol, samo su grešili pokušavajući da upotrebe svoje odbrane da ublaže bol ili da ga ne oseće ili da ne znaju za njega. Ja nisam grešila, samo zato što se nisam plašila bola. Sve sam osećala bez anestezije. Nije da nisam primenjivala anesteziju. O, jesam. U raznim oblicima, trudeći se da otpratim zahteve društva. Alkohol i sve drugo. Ali nije radilo kod mene. Nikada, ni malo. Prosto, nije pomagalo. Čak ni toliko da malo zaboravim na sebe i budem neko drugi, da glumim. Nedostatak talenta, verovatno. Ono prvo, ono moje bilo je jače od svega. Sada znam da je sposobnost gledanja u ogledalo najveći i najblagonakloniji dar bogova. Pomaže da odabereš najbolje od sebe i da to daš životu. Život je samo obred na kosmičkom oltaru. Obred zahteva da daš svoj život. A da bi dar bio prihvaćen, život treba da bude manifestacija sile stvaranja života. U radosti i bolu. U rađanju, u davanju i prihvatanju. U svetlosti i tami. U transformaciji besmisla. U smrti. Tu smo da ispunimo zadatak. Da uradimo sve što najbolje umemo i da

pokušamo da unapredimo sve što znamo. Da naučimo što je više moguće.

Zato sam ja učiteljica. Ili je možda tačnije instruktorka.

* * *

„Halo, zdravo. Neprijatno mi je što vas zovem, ali čuo sam, znate, rekao mi je Marko da vas pozovem, jer možda možete da pomognete, pa sad ne znam baš kako bih...“

Tako obično počinju ti razgovori i to je dobar početak, jedan od spretnijih. Nema lakog načina da nazovete neku ženu i tražite da vam pomogne. Ako ste muškarac. Zovu zbog sebe, ali i zbog svojih sinova. Zovu majke, ali zovu i supruge, ponekad i devojke. Devojke hoće da dođu zajedno sa mladićima, ali ne radim sa parovima. Nedavno me zvao jedan bivši klijent, milo stvorenje, zaista mi je drag i pitao me mogu li da radim sa njegovim sinom. To me baš dirnulo, zaista pravo priznanje, ne postoji vrednije u mom poslu. Moji najbolji prijatelji su moji bivši klijenti i to je tako prirodno. Nemam prijateljice medju ženama koje žive prema uobičajenim normama i vrednostima društva, ali imam prijatelje koji su uspešni, poslovni i porodični ljudi. Oni znaju koliko im vredi ono što su od mene dobili i što duže žive, jasno im je koliko se to teško nalazi. Ne mogu dovoljno precizno da opišem te odnose, koji se zasnivaju na potpunom poverenju. Ljudi retko imaju iskustva sa potpunim poverenjem, ali to je zato što očekuju da će im se poverenje isplatiti i onda im to smeta, jer znaju da i ona druga strana u odnosu nekako očekuje isto to. To je strah. Običan strah da ćemo biti povređeni tamo gde smo ranjivi, ismejani i ostavljeni da se snalazimo sami. Odnosi potpunog poverenja ne zasnivaju se na krhkim ljudskim vrednostima, nego na strogim pravilima i granicama.

Svako ko počne da radi sa mnom, obavezuje se da će učestvovati u procesu tri meseca, onim tempom koji ja odredim i da je tek nakon tog roka slobodan da odustane. Zato

plaća unapred. Niko nije odustao. Klijent sme da zove u svako doba dana i noći u tom periodu, ali viđenje ugovaram ja. Kršenje tog pravila, odnosno uznemiravanje, kažnjava se trenutnim prekidom uključenja, pri čemu mogu da odlučim da udaljim klijenta na neko vreme ili da ga odbacim i vratim mu novac, tačnije deo novca u određenim postocima u zavisnosti od vremena provedenog u uključenju. To se dešavalo više puta. Bilo je momenata kad mi se klijent toliko dopadao da nisam želela da ga isključim, već samo udaljim, ali takvog bih uvek isključila odmah bez razmišljanja. Instruktorska disciplina i doslednost je najvažniji deo odnosa potpunog poverenja. Osim toga, kada im vratim novac, prema unapred utvrđenoj listi procenata, klijenti odmah shvate kako stvari stoje, prestanu da smetaju i nastave da me poštuju. Stvari su uvek daleko jasnije, kad im se odredi simbolička vrednost. Novac je korisna simbolička vrednost u našem vremenu. Korisna, kažem zato što tu simboliku svako razume. Razmenu energije retko ko shvata. Razmena novca za uslugu je odmah svima jasna. U par slučajeva vraćanja novca i isključivanja klijenata posle kratkog vremena u uključenju, desile su se različite stvari. Jedan klijent je sebi oduzeo život, jedan je oputovao u inostranstvo i vrlo brzo napravio karijeru, a jedan se vratio porodici i uključio u program porodične rehabilitacije. Sigurna sam da su svi zadovoljni. Svakome od njih je bio potreban samo mali pomak ka važnim životnim odlukama i prekretnicama. Svako od njih je imao poštovanja dostojnu hrabrost da sledi sopstvenu režiju raspleta. Ima ljudi koje podstiče praskava energija konflikta, koji ne mogu ništa da urade dok se ne naljute ili dok ne naiđu na zid ili dok ne budu odbačeni.

* * *

“Kakav ti je to zahtev? Zašto da legnem na pod?”

“To je jasan i jednostavan zahtev. Potrebno mi je da legneš na pod da bi ti kičma bila ravna i da bih mogla da ti priđem sa svih strana.”

“Šta ćeš da mi radiš?”

“Misliš li da možeš da shvatiš šta ću da ti radim?”

“Ti misliš da ne mogu?”

“Ja znam da ne možeš. Sada mi je potrebno da preuzmeš odgovornost za svoja ograničenja. Lezi na pod.”

“Neću to da trpim, nemaš prava da me vređaš!”

Ustao je, pokupio stvari i krenuo ka vratima.

“Nećeš ni da pokušaš? Plašiš se da legneš na pod?”

Izgovorila sam to sa malom, ali tačnom dozom podsmevanja. Proveren manevar. Vratio se i uneo mi se u lice.

“Hoćeš da kažeš da sam kukavica?”

“Da li si kukavica?”

Ćutao je i stajao crven u licu i neodlučan. Trenutak akcije. Ustala sam i uhvatila mu lice dlanovima.

“Molim te, lezi na pod.”

I to je blaga varijanta otpora. Ponekad moram da ih poguram do granica lomljenja duha, ali ponekad je čovek toliko uplašen, izgubljen, ponižen i sam, da svojevolumino uskače kroz prva vrata koja mu otvorite. Ja ne srećem one što su spremni da se razvijaju i rastu, oni traže drugu vrstu pomoći. Ili možda mogu sami, mada takve nisam upoznala. Moji klijenti su ometeni u razvoju.

“Šta, ja sam debil?”

“Ako ti je tako lakše da tretiraš sebe.”

“Nije mi lakše, samo hoću da znam šta mi fali.”

“Ne fali ti ništa osim svesti o sebi, a to fali i mnogim ljudima koji nemaju probleme. A mnogi koji imaju probleme ne dođu da traže pomoć. Prema tome, ti si u povoljnijoj poziciji u odnosu na sve njih. To što ti tvoji problemi smetaju tera te da radiš na sebi i to je redovan put nastavka razvoja. Sada mi reci, koji je tvoj najveći problem?”

“.....”

“Moraš to da izgovoriš, veoma je bitno. Hajde ovako. Zatvori oči i zamisli svoje bezbedno mesto. Zamisli ga sa što više detalja i stvori osećaj da ti je ugodno, da si opušten i zaštićen. Kad to uradiš, opiši mi gde se nalaziš.”

“To je neka mala tamna soba, pokriven sam i sklupčan, toplo mi je.”

“Možeš li da vidiš koje boje preovlađuju?”

“Pa ne mogu da vidim, ali osećam da je to purpurno crvena i tamno crvena, kao da sam u nekoj tesnoj ali ugodnoj vreći za spavanje. Potpuno sam obavijen.”

“Da li se čuje nešto?”

“Ne. Ili da, ali udaljeno, potmulo, prigušeno.”

“Dobro. Sada iz te udobne i zaštićene pozicije pogledaj sebe u situaciji kada se ispoljava tvoj problem.”

“.....Upišio sam se.”

Kasnije sam za njega pripremala vreću za spavanje u koju se uvlačio nag, a na krevetu držala mušemu. Bilo mu je dozvoljeno da se upiški i redovno je to činio prvih mesec dana.

Posle tri meseca sedeo je na kauču i rekao:

“Moj najveći problem je prevremena ejakulacija.”

“Koliko prevremena? U kom trenutku se dešava?”

”U trenutku kad dodirnem devojk.”

“Hvala ti što si mi to rekao. Definisao si problem i to je veliki napredak.”

Nije uvek toliko izazovno, ali je ponekad puno zabavnije. Moj klijent sa problemom prevremene ejakulacije je pokazao brz napredak, pa je posle otprilike tri puta po tri meseca bio u stanju da vodi ljubav i zadovolji ženu. Ne mogu da kažem da je bio jako maštovit i uzbudljiv ljubavnik, ali tome nije moguće mnogo dodati. To je talenat. I ne, nije uvek neophodno imati seks sa klijentima, ali često je vrlo delotvorno. I povremeno dovoljno zabavno.

Mom momku se to, međutim, nije dopadalo.

“Ti si kurva, u stvari. Prava kurva. Jebeš se za pare”, tako mi je rekao. Nisam morala da mu objašnjavam šta radim, ali morala sam da mu objasnim zašto mi ponekad nije do seksa.

Moj momak je divno biće, nežan, inteligentan, tolerantan, uglavnom precizan i delotvoran. Osim što je muškarac. Nema problema u ponašanju i reakcijama, nema smetnji u funkcionisanju. Osim što je sa mnom. Jedan deo njega je užasno zadovoljan i polaskan mojim prisustvom, jer sam ja, pa... neprihvatljiva u bilo kom standardnom smislu. On voli izazove. I on je otac mog deteta. To što deo njega ne prihvata moju neprihvatljivost i navodi ga da pokuša da me uvredi, verbalno ili postupcima, onaj drugi deo njega takođe shvata kao izazov. O, da. Ja sam mu potrebna, jer to razumem, jer zbog mene mora da konzumira svoje izazove i pomera svoje granice. Da li je to čudovišno? Da li je iznenađujuće što je

jedno od lica ljubavi čudovišno? Mi smo prosto srodne duše. Kompleksni, mudri, lepi, hrabri i podstičemo jedno drugo u svakom smislu. Bilo bi lakše da ja ne spavam sa klijentima. Onda on ne bi morao povremeno da spava sa drugim ženama. Ali on to ne mora. Samo je izabrao takav način da održava muškarca u sebi. Jedino ga ljuti što je to tako standardno i uobičajeno i što to rade i mnogi drugi muškarci čije partnerke ne spavaju ni sa kim drugim. U pokušaju da izbegne kliše ulazio je u homoseksualne odnose, grupne odnose u raznim kombinacijama, a čak je pokušao i da primenjuje celibat. Stvarno mi je teško što se toliko muči. Ali verujem u njega. Napreduje. Naučiće da izdvoji ego u odnosu na celinu, da ga sagleda sa strane i da mu hranu koja mu je potrebna, ne mešajući u to poslove duše. Uostalom, nije slučajno odabrao učiteljicu za partnerku. Privukla ga je mogućnost da se razvija kroz neprekidne izazove. Nije bitno što on to nije znao. Retko ko zna zašto mu je potrebno životno okruženje u kome se nalazi, partner koga je izabrao, uslovi u kojima živi. Ljudi obično misle da su se zaglavili, da su žrtve okolnosti i da kad bi imali više ovoga ili onoga, bili bi srećni i uspešni. Svako je uspešan. Živi upravo onu realnost koju je odabrao. Nema veze što nije srećan. Nema veze što nije svestan. Mere ljudskosti se ne tiču obreda na kosmičkom oltaru. Bitno je dati sve od sebe. Kad čovek shvati da su njegova sreća i svesnost u domenu ljudskih mogućnosti, a ne božijeg dara, obred življenja je zabavniji. Ali pomeranje granica zahteva veću odgovornost. Šireći svoj svet, čovek je otvoreniji za upliv kosmičkih sila. I taj uticaj se ne odvija samo u jednom pravcu. Te tako, to ko sam ja i kako utičem na život ljudi oko sebe, jednako utiče na kosmos, koji svesrdno uzvraća. U tom procesu nema kraja, uvek je samo početak. U moj delokrug spada izbor i dužnost da to bude dobar početak.

Najlepše želje

„U Božićnoj ovoj noći
Koja svetlela je meko
Bog mi dade nove moći
Nisam drk'o dok sam ček'o
Do Uskrasa da mi prođe
Kad se svako tuca mnogo
Da mu čudo veće dođe
Jaja celih o moj Bogo“

„E, ovo ću da šaljem cirkularno od Božića do Uskrasa svakog dana, svima koji se usuđuju da mi čestitaju onim stihovima, od kojih mi se povraća čim vidim prve dve reči. Za one koji mi čestitaju sa „Hristos se rodi“ i „Hristos vaskrese“ imam kraći odgovor: „Da. I meni se to dešava.“ I to je moja novogodišnja odluka. To verovatno znači da ću da pošaljem pet ili šest poruka dnevno, što se potpuno uklapa u prosek od pet ili šest besmislenih poruka dnevno. Plus one dve-tri smislene. I to najverovatnije znači da ću prestati da dobijam takve poruke, jer će početi da zaziru od odgovora. Ionako misle da sam drkadžija, neka misle i sve dodatno što će da pomisle. Što opet najverovatnije znači da ću se posle tog perioda zadržati na dve-tri smislene poruke dnevno. To bi bilo novo iskustvo. Ne SMSovati sa smislom, jer sa njim komuniciram na staromodan način, nego imati osmišljenu akciju protiv povraćanja i izdržati u njoj toliko koliko sam odredio, bez impulsivnih prekida, preusmeravanja, proširenja i ostalih

pizdarija na *p*, a i na ostala slova koja se tiču impulsivnih akcija. Smislim disciplinu i odradim je. A? Kakav izazov. Ne zato što ima cilj, nego zato što će da mi dosadi, iako izgleda zabavno. Zamišljati face koje iz dana u dan otvaraju poruke sa istim sadržajem? Koliko dugo će me to držati? Dok ne ishlapi emotivni bol akumuliran čitanjem patetične, pompezne, prepodobne, pomodarske, pravoslavne praznične poezije. *P* kol'ko hoćeš! Izgleda da su najveće pizdarije na *p*. Pa, izgleda da će me držati neko vreme.“

Vanja je bio nadržan i to onako generalno i transparentno, kao što je neko lep ili ljubazan. To ne znači da Vanja nije bio lep ili ljubazan, nego toliko nadržan, da je to bio prvi utisak koji svako normalan stekne o njemu u prve dve sekunde komunikacije sa njim. Ako ste, međutim, riba koja gleda Vanju, može da vam se desi da u prve dve sekunde mislite kako je lep, to jest, dok Vanja ne ukači da ga gledate. A kad vam uzvрати pogled, pa i kad se osmehne, odmah vam bude jasno. Vanja ima hiljadu suptilnih načina da svima pokaže zube.

Ipak, zašto je toliko popizdeo na bezazlene i dobronamerne najlepše želje povodom najvećih hrišćanskih praznika?

Vanja je mrzeo lošu poeziju. Baš strasno mrzeo, onako ubilački. Sva loša poezija bi glatko mogla da sagori u paklu, na žeravici pod guzicama autora loše poezije, koju bi Vanja lično održavao tonama lako zapaljivog papira žigosanog lošom poezijom, prethodno ga paleći svojom mržnjom, kao svećom sveću. Dozirano. Vanja bi prodao dušu đavolu za ovo. Samo što đavola ili nije bilo briga za tu pogodbu, ili ga nije bilo. I tako je Vanja rešio da se osveti. I da izazove đavola, naravno. Prvo, smislio je najgluplje i najbesmislenije namenske stihove, da istakne vulgarnost i parodiju.

„Nisam ja smislio stihove, gluposti, nešto ovako loše ne možeš da smisliš. Ja sam samo preveo crkvenopojačko izdrkavanje

na jezik crkvenopojačkog izdrkavanja. Kako to mislim?! Teško ću uspeti da vam objasnim tako da vi to razumete, ali pokušaću najprostije. Da nije takvih kao vi, popovi ne bi imali koga da pljačkaju i opet, da nije takvih kao vi, ja bih bio manje nadržan. Gde će mi duša? Zanimljivo pitanje, tetka Rado, ali istinit odgovor bi nas, bojim se, opet doveo na isto pitanje.“

„Kako tebe nije sramota da koristiš ruke da bi držao telefon i pritisкао dugmiće, sa ciljem da zagadiš etar takvim govornarijama, tako ni mene nije sramota da uradim to isto i još da ti kažem da si ti to uradio i još da ti kažem da sam ja to uradio. A moja duša će donirati energije rasta drveća, hvala na pitanju.

„Kasno je da počnete da vežbate jogu ne bi li ga sami dohvatili, a matori ste i za pedere, pa ne mogu da vam uzvratim istom merom. Možda vam se ipak posreći sa tim pušenjem, to može da se kupi, znate. I oduvek je moglo i ljudi se oduvek bave pušenjem kurca. Mislite da Hrist nije imao to iskustvo? Ili da popadije ne puše? Smirite se, čika Vlasto, strefiće vas infarkt, a koliko grešnih misli imate, ko zna gde će vam duša! Znam da ste vi hteli mene to da pitate.“

„Prihvatam izvinjenje, ne sekiraj se. Znam da si pomalo seljanka, ali nije to tvoja greška, to je uticaj okoline. Zbog iste stvari sam i ja pomalo robot. Nemoj da plačeš, jebote, znaš da nisam u stanju da te utešim. Dobra ti je ta maskara, vodootporna, je l' da? Eto vidiš da se isplatila... Ej, ništa mi nisi kenjala o duši, baš si carica!“

Svakoga dana Vanja je uredno slao poruke na nekoliko brojeva i svakoga dana Vanja je imao po neki fidbek. Ljudi se slome pod pritiskom, samo treba da budeš rešen da sprovedeš pritisak. Najhrabriji, ili najpošteniji među zatečenim primaocima skarednih poruka, najebavali su mu se mile majke i lično i odgovarajući na poruke. Čika Vlasta je, na primer, na svaku Vanjinu dostavu odgovarao sa „puši kurac“, pa je Vanja

iskoristio slučajan susret na pijaci da mu odgovori. Koleginica iz računovodstva se palila na Vanju od prvog dana, iako je imala nekog momka, ali Vanja je bio poznat po tome što ne jebe ništa iz računovodstva. Da, mislio je da su seljanke. A od lokalnih pesnikinja ga je obuzimala neverovatna teskoba. Doduše, bila je jedna čije su pesme bile divne, tople, širokogruđe, iskusne, baš kao i ona, pesnikinja. Ali imala je oko šest banki. Dobro se držala i to je tačno. Uvek ga je zvala na kojekakva pesnička posela.

„Mladi Vanja, znam da vi prezirete naše patetične skupove, ali nemojte biti toliko gorki. Dođite zbog mene. Bilo bi to takvo olakšanje.“

„Verujem, gospođo Leposava. Pokušaću, obećavam. Znao da uvek pokušam. Možda će mi jednom uspeti.“

„Nemojte biti tako strogi prema sebi, Vanja. Opuštite se malo. Možda ima šta da se nauči od matorih pesnika.“

„Verujem da ima, gospođo Leposava. Samo, ne verujem da sam ja u stanju da nešto naučim u toj situaciji. Zaista želim da dođem zbog vas, ali svi ostali... Suviše je to, znate. Biću očajan.“

„O dečaće. Nije vam lako. Tolika duša, toliko pameti, toliko besa. Niko ne treba da ima toliko. Ne valja za srce.“

Vanja je ostao gledajući za njom, sa rukom na grudima koja je pokrivala mesto gde ga je maločas bocnula dugačkim belim prstom sa dugačkim crvenim noktom. Uvek bi ga dirnula njena raskošna precvetala lepota i uznemirili ga njeni mudri komentari, kao da stvarno vidi to o čemu tako lako i površno govori. Kao da ona, ta stara pesnikinja, zna o njemu nešto što on još nije saznao. Kao da je sa tim već imala posla i kao da je ta posla završila. Kao da on, Vanja, nije nikakva posebna pojava u univerzumu, već samo nesretni preosetljivi

prepametni dečak. Kao da je takve sretala, volela ih i prebolela... Da li bi?... Ne, suviše je matora.

A onda je nešto smislio. I izvadio telefon. I nasmešio mu se zubima. Da je to mogla da vidi, kad je odgovorila na njegov poziv, koleginica iz računovodstva bi možda bacila telefon. Ali ipak je verovatnije da bi ga upotrebila kao vibrator. Nije bila mnogo bistra, ali bila je jako osećajna. Da je hteo to da proanalizira, Vanja bi skontao da je njen senzibilitet bio pesnički, da su je emocije duboko potresale i da je u njoj bilo te topline i raskoši, kao u gospođe Leposave, samo bez rafiniranosti, iskustva i inteligencije. Bez talenta da razlikuje život i dramu i bez sposobnosti da uživa praveći dramu. Ne, nije ona bila ni scenaristički ni rediteljski tip. Bila je samo glumica. Možda dobra, možda glavna. Ali u lošem komadu. Osim ako...

„Lela, hoćeš da ideš sa mnom večeras na neko pesničko veče?“

Tišina. Šuškanje. „Vanja! Samo trenutak.“ Šuškanje.

Oh, mogao je da je vidi kako je poklopila mikrofon dlanom i pritisla telefon na grudi, kako žmuri i pokušava da udahne i izdahne.

„Izvini. Upravo ulazim u stan, a pune su mi ruke... Pesničko veče? Sigurno hoću, samo da proverim da li mogu. U koliko sati?“

„U osam. Ako ne možeš, nema veze, drugi put.“

Mogao je da čuje ono što nije izgovorila o činjenici da je prvi put zove i to da izađu i da ni mrtva to ne bi propustila.

„Ali u redu je, odgovara mi u osam. Dotle ću da završim ono što sam planirala.“

„A šta si planirala?“

„Sređujem nešto, majstor treba da dođe. Nije bitno, završiću. Znači u osam. Gde da se nađemo?“

Odgovorila je bez zamuckivanja. Ili je naučila da laže ili ne laže. Nije mu rekla da ga se to ne tiče. Malo se razočarao, mislio je da će biti koketnija, da bi on mogao da bude bezobrazniji. Ne, verovatno ga nije ni slagala, a ni uzdisala. Verovatno je zaista tek ušla u stan punih ruku. Smor.

„Čekam te ispred biblioteke u pet do osam.“

„Važi, vidimo se, čao.“

Proverio je dnevnu isporuku svojih maltretirajućih poruka i ustanovio da jedna uporno ne prolazi. Pomisao da je nekoga toliko isterao iz pameti, da je promenio broj, ulepšala mu je dan. Toliko da se pri pomisli da će mu verovatan i očekivan incident ulepšati večer, već osetio sasvim srećan. Uopšte ništa više nije morao da planira. Trebalo je samo da ostane spontan. Tako da svakog ko je izložen njegovoj spontanosti podilaze žmarci.

Spremio se. Oprao je kosu, koja je bila zlatna i kovrdžala se oko glave i vrata, kao nemarno. Obukao je belu košulju i zakopčao je ukrivo i to tek od trećeg dugmeta. Na grudima je imao malo dlaka, ali bile su isto zlatne. Kroz uho je provukao oveću zlatnu alku, farmerice su bile svetlo plave, kao isprane, bele starke na nogama, ma ludo se sviđao sebi. Istina, bio je lep. Ali bez obzira na plave oči i taj razoružavajući stil zlatnog deteta cveća, niko ne bi pomislio „lep kao anđeo“. Bilo je normalno da će se pesnikinje upišati u gaće kad ga vide, a ko zna šta je još moglo da se desi...

Lela je već čekala.

„Izgledaš kao kurva.“

„Hvala na komplimentu. I ti si seksi.“

Ako i nije bila baš jako pametna, nije bila ni guska. Znala je o sebi dovoljno, a i o Vanji koliko treba. I sa svom onom kosom, sisama, dupetom i nogama i usnama i očima, jeste imala kurvinsku lepotu, što je Vanja dozvoljavao samo vrlo pametnim ženama. One su mogle da nose izazov i da ga ponude Vanji. A Lela... pa Lela je bila tu.

Ušli su i seli otprilike u sredinu. Publika se sastojala od rodbine i prijateljica i ponekog prijatelja pesnikinja. Pesnici su došli sami. Njima su poetske večeri bile isto što i fudbalske utakmice drugim muškarcima. Prilika da pobegnu od kuće. A onda je došla gosoda Leposava, i projedrila napred poput belog jedrenjaka sa nimfom na pramcu. Srebrna kosa joj je bila u blagim talasima zabačena iza ušiju, kao da joj u lice duva vetar sa pučine. Krupni biseri u ušima i oko vrata kao da su bili ubrani iz njene lične bašte ostriga, krupni bokovi kao da su prosekli kroz sva olujna mora. Srebrne sandale i vitki gležnjevi, kao da je nekada bila sirena. Bila je matora, videlo se. Bore u uglovima očiju, u uglovima osmeha, na vratu ispod bisera. Višak kilograma, blago povijanje u ramenima. Da je kaluđerica, sva zabrađena u lepršavu crninu, izgledala bi... isto. Magično. Sve što je bila, videlo se na njoj. Vanja je sve video. I odjednom mu je sinulo kako je znala da će on večeras doći. Stala je da pozdravi posetioce i gledala pravo u Vanju.

„Želim da vas podsetim da se ovde okupljamo iz različitih razloga, koji svi imaju poeziju kao opravdanje. Neke pesničke duše su baštovani i stolari, neke su filozofi i akademici, a neke su otelotvorena lepota bola. Poezija je, naravno, smisao užasa, koji ne možete dosegnuti ako niste pesnička duša i ako niste živi. A užas koji spoznaje baštovan u susretu sa biljnom vaši na svojim ružama, jednak je užasu koji filozof oseća u susretu sa ljudskom prirodom...“

Nad Vanjinim čulom za poeziju započet je inkvizitorski postupak od strane pesnika čiji su najlukaviji potezi bili pokušaji da se stihovi smisleno pročitaju bez naočara. Lela se smejuljila, vrpoljila, nagingjala napred, uzdisala i hvatala ruke jednu drugom - uopšte, reagovala je na sve nijanse torture. Bila je idealan slušalac. Sažaljevala je patetične, uzbuđivali su je pompezni, potresali su je iskreni emotivni uzleti ili makar pokušaji. Prosto je sve primala. Vanji je bilo muka. Vrtelo mu se u glavi. Plakalo mu se. Digla mu se kita. Nije mogao da veruje. Ustao je i progurao se do prolaza. I onda se onesvestio. Zaista nije podnosio lošu poeziju.

Kad se pribrao i otvorio oči, video je nepoznatu sobu u mekom narandžastom osvetljenju, a Leposava je sedela preko puta njega na fotelji podvijenih nogu i pijuckala... čaj, mora biti.

„Hajde, sedi i popij čaj sa mnom. Dugo sam čekala ovakvu priliku, ali ovo je zaista premašilo sva moja očekivanja. Znaš li šta si uradio?“

„Umro sam?“

„To ti reci meni. Ja znam da si pao u nesvest kao bomba tempirana da uništi poetsko veče. Ali bilo je osvežavajuće.“

„Kako si se oslobodila Lele?“

„Kako si ti prevazišao persiranje?“

„Zar jesam? Spontano.“

„Uzmi čaj.“

Srkutali su i bilo je toplo i... pa, bezbedno. Vanja je navrnuo čaj čim se dovoljno ohladio i zavalio se sa rukama pod glavom.

„Koliko u stvari imaš godina, Lepa?“

I sada je video da nosi tamnozeleni kimono, i dalje ukrašena biserima, i da su joj noge bose i da bela koža počinje na raznim mestima gde kimono prestaje.

„Hoće li ta informacija nešto bitno doprineti ili oduzeti?“

Nije se moglo sa gospođa Leposavom na drkadžijski način, ali Vanja se nije brinuo. Zabavljao se. I bio je opušten. Osim što mu je kita i dalje bila dignuta. Neverovatno.

„Jesi li ti veštica?“

„Naravno.“

Gospođa Leposava je spustila šoljicu na stočić i pritom jedno bosu stopalo sa crvenim noktima spustila na tepih, pridružila mu drugo i ustala, sve u jednom talasastom pokretu, pri čemu su zelena jedra ogrtača zavijorila sa obe strane i otkrila venerin breg, potpuno depiliran sa stidljivim urezom na sredini, kao stisnuta usta devojčice koja stežu lepljivu bombonu. Vanja je uzdahnuo, otkopčao šlic i svukao farmerice u trzaju, od koga mu je kita odskočila i zamahala ka dugoprstoj ruci sa sjajnim crvenim noktima. Lepa mala usta gospođa Lepe napravila su radostan osmeh i oči su joj sijale, a ruka je bila topla i držala ga je nežno i čvrsto, a onda je mali ružičasti jezik gospođa Lepe nastavio svoj mudar posao sa početka večeri, obraćajući se glaviću Vanjinog propinjućeg penisa...To je bila poezija na delu. I nije se, naravno, završila pušenjem i Vanja je ležao pripitomljen u krevetu gospođe Leposave kad mu je ujutru, već sveža i našminkana, donela kafu u krevet i slatko mu rekla da uskoro mora da izađe zbog nekih obaveza. Nije ga poljubila, nije ga dodirivala, samo kafa i njeno prijatno i lako ophođenje koje mu je bilo poznato. Mudra žena. Naravno da je mudra kad ima sto godina.

„I, koliko imaš godina, Lepa?“

Stala je u pola pokreta pakovanja čaršava i zamišljno se kuckala prstom po usni, kao da pokušava da izračuna. A onda je odustala i mahnula rukom.

„Ne budi tako opsesivan. Mada je to možda uzalud reći tebi, ali stvarno, da li bi tražena informacija na neki poseban način zaokružila pesničko veče? Zaključaj kad izađeš i ubaci ključ u sanduče.“

Toliko. Vanja je bio... i nekako se osećao... pa... neobjašnjivo. Bio je zadovoljan. I bio je opušten. I osećao se bezbedno. I digla mu se kita. Zavrteo je glavom i otišao pod tuš.

Narednih dana je uzalud pokušavao da sretne gospođa Lepu, a pošto mu se kita dizala svaki čas, presreo je Lelu. U čajnoj kuhinjici njihove male redakcije u potkrovlju dvospratnice.

Pošao je za njom kad je ponela šolje, uglavio stolicu ispod kvake i pritisnuo erekcijom Lelino dupe uz sudoperu. Ali Lela se nije dala naguziti.

„Čekaj, pusti me da se okrenem.“

Odmakao se malo i njegove ruke su dočekale Leline sise. Lela mu je odgurnula ruke, ali samo zato da joj ne smetaju da podigne bluzu i smakne brushalter. Uh, kakve sise. A onda je suknja otišla gore, a farmerice i gaće dole. A onda su se pojmovi gore-dole i unutra-napolje mešali na najefikasniji način i Lela je bila strašno vruća i svšavala je kao da istopljena čokolada curi po Vanjinoj izbezumljenoj kiti, namernoj da ugura unutra celog Vanju. Bio je to žestok seks iz priručnika za žestok seks na poslu.

A posle ga je danima izbegavala. A Lepe niotkuda.

„Jebem ti veštice. Ma jeb'o sam veštice. Jebene veštice. Obe su veštice, jebem ih, jebem...“

To je Vanja sumanuto mrmljao dok je drkao i po desetak puta dnevno. Ili barem svaki put kad ode u kupatilo.

Lela više nije dolazila na posao. Lepa nije organizovala pesničke večeri. Vanja nije zaboravljao da šalje svoje poruke. Još dva broja su prestala da ih primaju.

Razboleo se. Ozdravio. Uzeo odmor. Otputovao. Vratio se.

Na poslu je čuo da se Lela udala i odselila, čitali su njen e-mail redakciji. Rešio je da potraži gospođa Leposavu u njenom stanu. Erekcija ga je mučila i dalje.

Zazvonio je i čuli su se koraci i vrata su se otvorila. Zgodna mlada žena prilično nalik Leposavi odmerila je Vanju jednim pogledom, a on je gotovo trgao ruku kojom je pridržavao šlic.

„Vi ste verovatno mladi gospodin Vanja. Uđite.“

Zvučala je zabavljeno i podrugljivo i Vanja je krenuo za njom gledajući je u dupe. U stanu je sve bilo kako se sećao, samo se drugačije osećao i ova žena je bila... drugačija.

Bacio se na sofu u svom najboljem drkadžijskom maniru, podigao noge na stočić i zavalio se sa rukama pod glavom.

„Gde je Lepa?“

„Mama je rekla da vam dam ovo i da vam skuvam čaj.“

Pružila mu je veliki smeđi koverat i otišla u kuhinju. Gotovo ga je pocepao otvarajući ga nervozno i očekujući nekakvo neprijatno iznenađenje. Unutra je bila crvena knjižica sa ljubicastim naslovom „Najlepše želje“. To je svakako knjiga pesama, ali bila je prazna. Neko je štampao praznu knjigu. A bilo je tu i jedno pismo. Dugačak ljubicasti koverat na kome je tankim visokim crvenim slovima pisalo „Vanja“.

Pažljivo je otvorio pismo. Bilo je prazno. Ni slova. Stigao je čaj u rukama mlade žene podrugljivog osmeha, uznemirujuće slične gospođa Leposavi.

„Dobro, ovo je neka veštičja ujdurma, vidim. Ovde nema nikakve prave poruke. To možda znači da si prava poruka ti. U čemu je fazon? Nisam ni znao da Lepa ima ćerku.“

„Ja nisam Leposavina ćerka, nego sestričina, a moja mama je njena jedina živa rođaka, pa smo nasledile stan. Mama pravno, a ja praktično. Ovo je bilo među tetkinim poslednjim željama. I vi ste baš onakvi kakvim vas je tetka opisala. I rekla je da ćete rado sa mnom popiti čaj.“

Ne, nije bilo drkadžijskog odgovora. Samo uzdah i srkanje. Erekcija se nametala. Vanja je zamislio nekoliko rečenica u crvenoj knjižici:

„Poezija je jedini smisao užasa, nastalog u dodiru biljne vaši i ruže. Baštovanska erekcija je poezija na delu. Da bi delo poezije ušlo duboko, moraš da budeš živ.“

Uhvatio je pruženu ruku i stavio je na svoj šlic.

Zajeban dan

San mu se već nahvatao po obodu svesti, ali to osećanje ga je gotovo trglo. I gotovo obradovalo. Bilo je kao da se brojčanik pod šifrom sam okrenuo tačnim redosledom i otvorio. Nikakvog blaga nije bilo unutra, a brojčanik je otpao i još nešto je otpalo, a ono unutra je naprosto ostalo širom otvoreno. Gotovo začuđeno je gledao unutra i osećao je gotovo olakšanje.

„Izgleda da su se raspali poslednji komadi sujete. Dobro, to je sad otišlo“, pomislio je. I pre nego što je mirno zaspao, još je pomislio:

„Moraću ovo sutra da zapišem.“ Ali sutra nije bio dan za pisanje.

Skočio je na upornu zvonjavu mobilnog telefona, a to nije bio alarm za buđenje, nego baš ono panično zvonjenje koje kaže „ustaj i dolazi, nešto je iskrsló“ i još kaže „biće ovo zajeban dan.“

„Ubistvo. Izgleda da su se neki ganci mafijaši pokokali međusobno, a jedan je o'ladio definitivno. Kola dolaze po tebe za dva minuta, sa snimateljem. Zvaću te kad izgazim od murijaša saopštenje za javnost.“

Nije rekao ni „mhmm“, samo se umio, ubacio žvaku umesto pranja zuba i uskočio u farmerke. Torbu je okačio oko vrata, da mu ne smeta dok oblači jaknu i u liftu je zapertlao patike i pritegao konjski rep. Pipnuo se po džepovima vijetnamke rutinski – cvikeri, ključevi, upaljač, rizla. I papirnate maramice kojima je nudio ucveljene dok je lešinario. Nije ni pomislio „mrzim ovaj usrani posao“. Gotovo da nije ništa pomislio. Takođe se nije ozlovoljio kad je ustanovio da mu je snimatelj Kenac debil, bez tri prednja zuba, blaženo nesvestan utiska koji njegov kez u saradnji sa vodenastim očima, pazušnim zadahom i naduvenim stomakom ostavlja na sve koji nisu

debili. Kenac i vozač su naveliko komentarisali ubistvo i prepričavanje svega što su načuli začinjavali sisama bele ljubavnice onog gancija što je o'ladio, kao i njenom sklonošću ka džipovima, zlatnim kajlama i kućama sa bazenima. Gotovo da ih nije čuo.

U hitnoj su plakali i vikali uglas. Gomila Cigana u suzama pretili drugoj gomili Cigana u suzama. I dve bele žene malo podalje, pridržavaju treću kojoj suze kaplju u dekolte. Kenac se već naslađivao krupnim planovima, a kad su videli kameru, svi su hteli da kažu istinu. Samo je držao mikrofon i povremeno ga poturao pod nos najubedljivijima. Nije imao pojma šta su pričali. Nije mu ni palo na pamet da možda pričaju na ciganskom. Spakovao je mikrofon i zavrteo kažiprstom nekoliko puta u krug, u pravcu snimatelja. Izašao je ispred i spustio se na klupu, jedinu osunčanu na uskom pojasu oskudnog zelenila ispred Hitne. Sunce mu je blistalo u oči kroz zelene cvikere, a ono osećanje gotovo olakšanja se prijatno razlivalo po telu zajedno sa toplotom. Bilo mu je prisno poznato to osećanje, kao da je sa njim delio postelju. Gotovo bi se setio, da je samo mogao da razmišlja. Smešio se suncu kad se iznad zelene bluze, žutih, crvenih i plavih sukanja, sa tamnim šalom preko kose pojavilo ozbiljno crnpurasto žensko lice sa očima kao ohlađeno ugljevlje.

„Momak, ti nisi za ovde. Idi u Pariz, 'de ima kultura, šta ti tražiš ovde?“, rekla je kao da čita odnekud. „Može da će da nađeš sreću, al' da ideš negde, pa da potražiš. Ja ne gledam u šolju i u pasulj, to ne radim. Al' za ovaj reč da daš neku paru.“

Nasmejao se još šire, a ženine oči su ostale iste. Pipnuo se po unutrašnjim džepovima, napipao šušćavi svežnjić, izvukao novčanicu i pružio joj.

I dalje je imala isto lice kad mu je vratila hiljadu dinara.

„Visok datum, će da ti treba. Daj nešto sitno, momak.“

To ga je nateralo da se osmehne još šire. Izvadio je nekoliko zgužvanih novčanica i pružio ih na dlanu. Ciganka je vratila onu veliku i izabrala najmanju.

„Pedeset dinara, od tebe dosta“, rekla je sklapajući mu šaku. Nijedan mišić na licu joj se nije pomerio.

Olakšanje u njemu se ugodno meškolljilo, a našlo se tu i nešto zapažanja savršene kontrole nad emocijama, koju je ispoljavala ova žena. A gotovo da je bilo i zahvalnosti, ali pre svega zbog ugodne topline što se razliva telom. Zatim je opet sedeo u kolima na putu ka redakciji i nije imao zabavne misli, umorne misli, zabrinute misli. Nije na primer, mislio o tome kako će prvo da smota džoint i popuši ga u klonji, verovatno sa Slikom, kako su maštovito zvali lku, najboljeg, a često i jedinog montažera u ekipi. Pa kako će na zajebavanje tipa „kako napreduje vaše zbližavanje, jeste li već odmakli dalje od pušenja?“ kojim ga je redovno častila Lola, koju je u mislima zvao Gola, jer je u njegovim mislima, kada bi se tamo našla, takva i bila, da odgovori „kad bi znala kako prija pušenje, pridružila bi nam se“, a ona bi se smejala i sigurno rekla još nešto izazovno do uvredljivosti. I jednom će je kresnuti na tom stolu za kojim sedi vrteći se u stolici na točkiće kao da se smešta na kitu i posle toga nije mislio kako mu se uvek digne kad tripuje na Golu, jer ne da mu se nije dig'o, nego nije mislio ništa od uobičajenih zabavnih misli. I još nije mislio kako mu je dokurčilo više i ne može da kulira tolika sranja i da apsorbuje toliki stres i da se gadi sam sebi što je uopšte sposoban da kulira sranja. I nije se tešio mislima kako li je pandurima što vrše uviđaje i hirurzima što guraju ruke do lakata u krvave ljude i onima što rade obdukcije i onima što spremaju o'lađene za večna lovišta i nije pomislio kako to, u stvari, nije nimalo utešno, jer svi oni rade nešto što ima smisla, a on radi da bi površni, morbidni, prostaci i gladni bilo kakve senzacije u svojim praznim i besmislenim životima imali čime da hrane svoje perverzno zakržljale umove. A možda i to ima smisla, nije pomislio na ovom mestu, jer šta bi radili konzumenti

njegovog stvaralaštva, kad im on ne bi servirao gotovo? Jeli bi živo? Postajali akteri, umesto konzumenata? Nije mislio ni kako mora da registruje kola i definitivno da ih prebaci na plin i koliko ima vremena da to obavi pre nego što počne kevu da vozika po lekarima kad se vrati iz banje, a možda će morati i da ide po nju u banju ako mu nešto ne iskrсне, a uvek, jebiga, iskrсне, ljudi su govna i uvek se postaraju za to da se nešto desi. Oni što prave sranja postoje zbog onih koji konzumiraju sranja, možda je to baš u redu kad je u pitanju kosmička ravnoteža, a možda su ljudi beznadežni i bez budućnosti u ovom svemiru, što ga ne bi iznenadilo i koliko bi ga koštalo para, nerava, napora i volje da se ipak vrati na fakultet, jeste filozofija zajebana ali „kako bi imao legitimno opravdanje što si takav zajeban filozof?“, kako bi to lepo rekla Maca, dižući jednu obrvu visoko na čelo. U poslednjih par godina je ta izvijena obrva dodavala par bora njenom lepom čelu, ali što je starija, postajala je... sve izboranija? Ne, sve više Maca. I nije mu se ohladio želudac pri pomisli na tu obrvu i bore iznad nje, a ispod velike tamne oči što ga gledaju s toplinom svekolikog sažaljenja, čak i kad se obrva najljuće ruga. „Nije još kasno“, isto nije pomislio.

Sada je sedeo u montaži pored Ike, koji se već uradio, što mu je pomagalo da se „naprima na film“. Gledali su materijal sa terena, Slika se povremeno upišavao od smeha, jer je Kenac prevazišao sebe sa sumanutim kadrovima, što je sve, naravno, spadalo pod opravdanje „dokumentarac, jebote, šta vi 'oćete?“, kao da nikad nije video dokumentarne snimke koje je napravio neko manje debeo i glup. „Mrak, jebote, vidi ovaj švenk, ne, odzum, jebote, švenkodzum, ha,ha,ha, čovek zaslužuje Oskara za inovaciju, iako možda ne zaslužuje da ga zovu čovek. Ne, ovo je do jaja! Pazi ovo....“ Gomila šarenih Cigana koji jadikuju kao u nekoj operi i onda krupno, tamno lice, glave prekrivene tamnim šalom, bez suza i bez izraza uopšte, sa očima kao ugašeno ugljevlje. „Svi će da platu tačno kol'ko treba. Moj Danijel mnogo bio dužan. Sad više nije. I ti će da platiš. Nećeš još, al' cena ima. A ima i vreme.“

„Do jaja!“ - vrisnuo je Slika, već potpuno naprیمان na film. „Pazi ovo svi će da platu, sa tim idemo početak, pa onda ovaj kadar gde se vidi stopalo ispod čaršava i onda ova gužva gde svi pričaju uglas, pa krupno ovaj ganci što se drži za glavu, pa limuzina, pa ove tri, je l' mu ova sa sisama devojka? Super, ide onda njih tri, pa limuzina krupno, pa sise krupno, e Kenac, jesi debil, al' te sere krupan plan, ovo je sve što mi treba. A proročica ide posle onog što se drži za glavu samo sa „moj Danijel se razdužio“, jebote je l' joj to sin? A nemamo umrlicu krupno? Da, nema umrlice uopšte, jebiga, baš bi mi dobro došla ovde. Nema frke, ubaciću sve što se vidi od leša, imam nekoliko kadrova. Ništa se ne vidi baš, al' idemo na onu foru po dva frejma svaki, niko nema pojma šta je, al' je dramatično i sto posto je nešto baš krvavo. I onda još jednom za kraj ide keva s onim vudu tripom „i ti će da platiš“. Do jaja, brate, DO JAJA, a? Obično je lkin trip delovao na njega gotovo isto koliko i trava, ali ne sada. Video je njeno lice ponovo. Nije to savršena kontrola. To je savršen nedostatak osećanja kao remetećeg faktora. Ona samo prenosi istinu, nema šta da se uzbuđuje oko nje. Bila mu je to prva jasna misao otkad je počeo ovaj zajeban dan. Ustao je, potapšao lku po ramenu i potražio Lolu pogledom.

” 'De ćeš, bratiću?“ Ika je mislio da će biti još duvke, a Lole nije bilo na stolici.

„Pozdravi mi Lolu. Možda će sad pristati na to pušenje.“

Ika ga je pogledao zacakljenim očima. „Sad? Jer se, kao, dešava nešto zbog čega bi pristala? Kao šta, na primer?“

„Nisi imao ozbiljne šanse pored mene, ali sada ćeš imati.“

„Ti to ozbiljno, izgleda. U kom si tripu? Gde si poš'o jebote?“

„Svakako negde gde je kultura. Možda u Pariz.“ I sada jeste pomislio „nije još kasno“.

Razjarena romantika razmera seizmološke katastrofe

Oganj je mesto na kome počinju svakojake kataklizme, dokazalo se više puta u životu Azaleje Branković. Ne zato što je oganj simbolički pakleno pročišćavajući, nego zato što se tako zvalo mesto gde su izlazile izbeglice pred kulturološki kontaminiranim pritiskom provincije. Klub, prava rupetina, mračna, prostrana i u hodnicima, skroz pećinasta. A nisu imali ni klimu i uvek je bilo toliko zadimljeno, da je Oganj više bio bukvalno pakleno mesto, nego simbolično.

Te noći stigla je u dva, posle svirke u jednom fensi klubu, koja je omogućavala đuskanje među velikim brojem gradskih predstavnika boljestojećeg staleža, od kojih su polovinu činile devojke i žene podložne plastičnim i silikonskim korekcijama, a polovinu pederi. Sjajno društvo! Prosto te tera da zažmuriš i vrištiš. Takvi su je prozvali ludom i ona je morala da s vremena na vreme opravda reputaciju. Azaleja je znala da svako svoj imidž duguje društvu u kome se kreće. Oznojena, u srebrnoj haljini koja je u Azalejinoj garderobi imala status kupaćeg kostima za izlazak, čupava i nasmejana, odmah se uklopila u atmosferu polupraznog Ognja. Neka svirka je upravo bila završena i iz zvučnika je navirao DnB, kao i obično u to vreme, posle svirke. Još jedan dobar razlog da Azaleja žmuri i vrišti i đuska divlje, kao u nekom primitivnom obredu. Samo što se u tami za bubnjevima ocrtavala jedna prilika koja je lupkala u ritmu i zbog koje nije mogla da žmuri, jer je pokušavala da je bolje vidi. Da *ga* bolje vidi. Silueta zgodnog tipa, ramena, kosica, ritam, hmmm, taj nije odavde, verovatno je iz benda.

Zveri vrebaju iz mraka, a dizaster ima magnete da je privuče, znala je Azaleja. Ali, da li se setila u tom trenutku da joj je poslednja fascinacija dovela u krevet tipa koji je doveo tipa i da je od tolikih kita ona dobila najmanji deo pušenja i trpanja, i to ne od tipa koga je htela, nego od tipa koga je hteo on, a koji je hteo nju??? Neee, nije ni pomislila. U tome je čar mraka. Uvek se navučoš, misleći da će sad da ti svane. Ili je to zato što je

Azaleja, trudeći se da održi reputaciju, stvarno postala opasno opaljena? Ma svako ko je u stanju da podlegne romantičnim očekivanjima opasno je opaljen. Zato što je romantika tempirana bomba koju je demon zadužen za tempirane bombe namestio tako da vas odvali iz zasede, a raznese od spolja ka unutra, jer je demonu tempiranih bombi implozija najsmješniji prizor na svetu. Naročito onaj deo kad krv pokulja na uši i oči, to je da se upišaš.

E, sad, Azaleja đuska i šmeka tipa koji lupka jednom palicom i šmeka nju, ali mrak je, jebiga, ne vide se dobro. Onda se muzika utiša a svetlo upali, ne zato što je radno vreme ugostiteljskog objekta odavno završeno, nego što je pazar bio dobar, a većina platežnih otišla. Pećinska privlačnost Ognja nije uopšte imala nikakve veze sa politikom poslovanja, osim što su panduri dolazili ovde da piju za dž u najsitnije sate i nisu se štrećali na miris trave. Možda zato jer su već bili naduvani. Elem, to je bilo neočekivano svetlo u tri ujutru, ovde u Ognju gde je mrak i kad svane, jer pećina je pećina, ali sasvim dobrodošlo šmekajućem paru i, naravno, u skladu sa namerama demona tempiranih bombi.

Tip brže-bolje ustaje i kreće ka Azaleji, gledajući je i smeškajući se i još kaže „ćao“. Azaleja sija kao pun mesec i kaže „ćao“ najslađem i najzgodnijem dasi koga je njeno vidno polje registrovalo u poslednjih... pet godina? Ma više, jebote, neverovatno je dobar frajer.

„Oprez, oprez, sigurno je opasno oštećen, čim je ovako dobro upakovan!!!“, vrišti glasić u dubini Azalejinog uma, čije su inače prilične dubine uglavnom služile da se sakriju kojekakvi glasovi što pričaju budalaštine i navode je da posumnja u srčane impulse, ljubav na prvi pogled, odnosno duhovnu vezu među srodnom dušama koja se očituje neodoljivom željom da se srodna duša kresne na licu mesta i, uopšte, ti glasovi su često dovodili u pitanje Romantiku, a to Azaleja nije podnosila i

bila je sklona da za inat postupi sasvim suprotno, jer je nerviralo to što ne može da ne čuje te glasove.

„Nećeš da čutiš? E sad ćeš da vidiš!“ To je Azaleja u sebi nesvesno i osvetoljibivo uzvraćala glasiću razumića (sve što se ticalo razuma bilo je tako sićušno u inače raskošnoj Azaleji.)

I oni razgovaraju. Azaleja memoriše svaku reč istovremeno upijajući svaki gest, kao i sopstvene telesne reakcije. Oseća se opušteno, ne lupa joj srce, nema elemenata za padanje u nesvest, ali pojava ovog lika je toliko okupira da je zaboravila na sebe. On je visok, uopšte nije klinac, čak mu se koketni razdeljak sa strane na super ošišanoj podužoj kosi blago proredio, ima divne dugačke ruke i noge, priča sporo, često se osmehuje i gleda je pravo u oči. A oči! Zelene kao odblesak vatre u smaragdima kraj kamina, u zimskoj noći u kojoj su njih dvoje sami na svetu, spoznajući jedno drugo intenzitetom duša vekovima rastavljenih i najzad spojenih, a svaki trenutak je večnost i sadašnjost, oduvek narečena.

O, da, Romantika se otrgla kontroli. Ne Azalejinoj, nikako. Kontrolu su jedino sprovodile slabašne sile razumića, koji je upravo pretrpeo ko zna koji po redu poraz, ubeležio dizaster u teftter i počeo da čeka.

„Mene samo ljubav zanima“, rekao je tip, blesnuo smaragdima i biserima (zubima, jel’), a Azalejino srce je skakutalo dečjim poskocima ka svetlećoj reklami koju je demon tempiranih bombi upravo montirao na vidiku srca, a na kojoj su napadno svetlela ogromna zelena slova:

ČOVEK MOG ŽIVOTA

Azaleja je strasno verovala da svako u sebi ima strasti i hrabrosti da juriša stazama srca vijoreći zastavama romantike u susret osobi svoga života i da se susret dve jurcajuće osobe odigrava upravo ovako, i da muškarac koji ozbiljno tvrdi da ga

zanima samo ljubav i gleda je kao da bi je pojeo, nikako ne može biti napaljeni egocentrični manijak na rubu šizofrenije, nego samo vitez koji objavljuje svoju ljubav na prvi pogled. Tempirana bomba je tiktakala u ritmu srca, a frajerčina nalik mačorčini izgovarala je prave rečenice.

„Moram da spakujem instrument i uskoro krećemo. Hajde sa mnom.“ Nije je uhvatio za ruku, nije se približio, bio je tako prokleta opušten, siguran u sebe, zainteresovan i topao. A pošto nikad nije sreća frajera koji na prvu loptu igra tako cool i otvoreno, Azaleja je poverovala da je najzad sreća sebi ravnog – po ludilu, hrabrosti, neposrednosti, impulsivnosti. I zato je rekla:

„Idem samo da se presvučem, mokra sam. Blizu stanujem, dolazim za petnaest minuta.“

To se zove akcija! Odluke koje menjaju život donose se u sekundi, bez razmišljanja, i sprovode se odmah, bez straha. Verovatno zato tako upadljivo menjaju život.

Posle četrdesetak minuta, Azaleja je sedela u kombiju između basiste i frajera, istuširana i obučena u crnu varijantu kupaćeg kostima za putovanja i sve ostale iznenadne intervencije za koje ne zna kako će i gde da se završe, sa malim sportskim rancem punim svega što ženi treba u kataklizmičnim situacijama – šminka, kreme, kondomi, gaćice, vlažne maramice, papirnate maramice, peškirić, četkica za zube, naočari za sunce i rezervna putna varijanta kupaćeg kostima za presvući, kad se prethodni nakvasi. Bila je spremna na sve. U stvari, Azaleja je uvek bila spremna na sve, samo što je sve retko dolazilo da testira njenu spremnost. Ma nije slalo čak ni izaslanike. U stvari, to je zato što je čekalo jednu baš ovakvu priliku. Da se sve skocka i da prava stvar uđe na velika vrata, uzme je i odvede. Uzdahnula je i privila se uz divno telo muškarca koji je zračio toplinom i zaštitnički obavio ruku oko

nje. Zaspala je, carica, dok su svi u kombiju komentarisali svirke, zarade i kolege. Osećala se bezbedno.

A Bog čuva ludake, iako ne sprečava diverzije. Azaleja nije završila drogirana, silovana, zadavljena i bačena u jarak. Ne. To je doživeo samo njen centar za Romantiku.

Probudila se i ugledala svitanje i umorno lepo lice tamnog muškarca koji je zvao da se probudi. Posle drhturenja dok je čekala istovar u tesnom dvorištu niskog kućerka, obrela se u tesnoj unutrašnjosti prave soerealističke atmosfere, sa sve čupavim „jambolijama“ na fotelji i trosedu, miljeima i mušemama, regalima i kredencima. Dobro. Spustila je stvari i čekala red za kupatilo. Dasa se vratio istuširan, uredno presvučen u trenerku i vlažne kose, ponudivši doručak, kafu, čaj. Ne, ništa. Azaleja je samo želela da još spava uz to predivno, vitko dugonogo telo.

Ali on je hteo da razgovara. O ljubavi. Energiji. Dušama spojenim kroz telesnu strast. O Bogu. Duhovnosti.

Divne teme.

I razgovarali su, zagrljeni, milujući se nežno. Azaleja je mislila da razgovaraju o njima dvoma, o čudesnoj energiji koja je strujala kroz njihove ruke, o Bogu koji ih je spojio, o ljubavi koja upravo postaje moguća. Sanjivost, milovanje, telesnost i da, seks.

Tu je stvar postala čudna. Nije bilo ljubljenja. Ne pravog. Samo nešto bezveze. Hm. Kita mu je bila lepa i dignuta. I ukusna. Azaleja je bila spremna. A on nije prestajao da govori...

Dozvolio joj je da svrši par puta, doduše, a onda je nastavio da govori. I postajalo je sve jasnije da se sve one prave rečenice uopšte ne tiču Azaleje. Ma ni slučajno.

„Osećam njeno prisustvo. Dobro je što si došla, to mi mnogo znači. Ne mogu sa svakim ovako da razgovaram. Sad znam da jedino na svetu želim da ponovo budem sa njom.“

Buuuummm!!! Urušavanje je počelo.

Navrle su joj suze.

„Zašto to govoriš meni, sada? Povređuješ me.“

Nije mogao da shvati zašto je povređena. Iskreno se zaprepastio. On samo govori ono što oseća. Zašto bi to nju povredilo?

„Zato što sam sve vreme mislila da govorimo o nama.“

„Kako si to mogla da pomisliš??? Na osnovu čega? Odakle ti uopšte ideja da među nama može da bude nešto više od ovoga???“

Azaleja se naljutila, al' ozbiljno.

„Ama kako sam mogla da ne pomislim? Zašto bih pošla sa tobom, pobogu? Da imam polovičan seks sa nekim kome uopšte nije stalo do mene? A ako ne razumeš zašto je to što si mi rekao toliko uvredljivo, ti si onda... mnogo više nego emotivno odsečen.“

„Šta si ti mislila? Da će sve da se odigra kao što si ti zamislila u svojoj glavi? I sad kad ne možeš da dobiješ to što hoćeš, sad si ljuta?! To je besmisleno. Šta sve vi hoćete od mene? Dala si mi pičke i misliš da si me očarala? Šta sa vama ženama nije u redu?“

„Budalo. Nisam ti dala pičke, nego sebe. I prestani da me vređaš, a mogao bi i da se izviniš.“

„Zašto da se izvinjavam?!“

„Zato što si me uvredio, kao ženu.“

„Nisi imala razloga da se uvrediš. Šta si očekivala?“

„Očekivala sam makar elementarnu pristojnost, znaš.“

„Zašto bi ti očekivala da ja budem pristojan?“

„Zato što to očekujem od svakog ko nije potpuni kreten.“

„Dobro, ja sam potpuni kreten.“

I tu su grunule suze. I navrli jecaji, nezadrživo. Blesnula je misao „evo me kako se svađam posle prvog kresanja sa muškarcem koga vidim prvi put u životu i to sve u nekoliko sati. Neverovatno.“ Sledeći misao, a sa par sekundi zakašnjenja u odnosu na suze i jecaje, provalio je smeh. Nezadrživo. I opet misao „ovaj će sad da misli da sam potpuno luda.“

„Ha, ha, ha, grc, šmrrr, izvini, ha, ha, grc, ja.. grchaha... ovo ne mogu da kontrolišemaaaahahašmrrr... doživljam suštinu apsurdahahahajecjegrčšmrhaha... znam zašto je engleski humor najbolji nasvetujechaha.. zato što ništa nije smešnohahahahaha.. sve je komedijagrčšmrrrrahahajechaha..“

San je došao kao udarac u bradu. Kad se probudila, našla je na stolu novac i poruku:

„Ovo su brojevi autobuske stanice i taksija. Trebalo bi da je ovo dovoljno.“

Dok se tuširala i njuškala po kući, telefonirala i doručkovala, malo se sabrala. Otišao je i ostavio je samu na gajbi. Nije razmišljao da l' će da ga oveje ili da mu razbije TV ili tako nešto. Čovek je imao otkrovenje i otišao je za svojim srcem! Kod žene svog života. Sa istaknutom zastavom romantike. Stvarno ga samo ljubav zanima. Koliko li je tek on lud?! Ta će da ga ispali, garant. Volela bi da ga ispali. Kakav lik. Kakva sebičnost, kakva impulsivnost u zadovoljavanju želja. Zašto li

je uopšte zvao da dođe? Da je kresne? Da razgovaraju o ljubavi? Da bi shvatio šta mu je činiti?

Jebote, kako je to romantično!

A u autobusu je do nje seo sladak zgodan mladi dasa, svetlokos i plavook, zdrav i snažan, visok i krupan. I počeo da razgovara sa njom i da joj deli komplimente i da je pita svašta.

„Oh, ja ga zanimam!“ - mislila je Azaleja sva raspilavljena. „A možda me je sve ovo dovelo baš na ovo sedište pored ovog slatkiša. Čudni su putevi ljubavi.“

„Pobogu, ženo! Usredsredi se. Ispaljena si, ljuta i uvređena. Muškarci su kopilad i ne zaslužuju tvoju pažnju,“ deklamovao je rezignirano glasić razumića. Došlo mu je da napusti uzaludan posao i ode negde gde će sa olakšanjem prihvatiti njegove smernice i savete. Gde će ga čuti i uvažiti. Poštovanje, elementarno poštovanje, dođavola.

Demon tempiranih bombi je zavrteo glavom i zacoktao iznervirano. Nikad kraja poslu sa ovom Azalejom! Baš je to neprijatno kad neko uopšte ne uvažava tvoje napore da realizuješ svoju misiju na svetu. Romantika će joj upropastiti život, a on od toga neće imati ništa, osim prekovremenog posla. Pa, da počnemo sa svetlećom reklamom...

Razjarena Romantika se kezila pobedonosno i jurišala besno, opijena pobedom, tutnjeći kao zemljotres, šireći se kao kuga. Nikada nije imala boljeg domaćina od Azaleje.

Sastanak

„Spava. Čini mi se da su svi prisutni, ali proveriću. Prozvaću vas, a vi se odazovite alatima kojima raspolazete, što je ujedno i provera da li još uvek raspolazete njima. Demon tempiranih bombi?“

Nekoliko velikih svetlećih natpisa prolebdelo je kroz svest prisutnih: PRAVA LJUBAV, ROMANTIKA, ČOVEK MOG ŽIVOTA, SUDBINSKI SUSRET. Ostavljali su miris paljevine i osećanje očaja. Predsedavajući je zadovoljno klimnuo.

„Luda Tinejdžerka?“

Radosno očekivanje puno obožavanja i vere, koje hrli u susret svetlećim reklamama punim kapacitetom za razbijanje glave o zid i prosipanje mozga svuda unaokolo, navelo je predsedavajućeg da se naježi. Uvek ga je očaravala Luda Tinejdžerka.

„Demon srcojedac?“

Osećanje vučije gladi protkano divljim nestrpljenjem i pulsirajućom spremnošću na akciju završilo je prisutne, da su gotovo poskočili. Demon srcojedac je bio zabrinjavajuće usukan i balavio je, ali moći su mu bile oštrije od giljotine. Predsedavajući se nasmešio.

Zatim je prozvao pomoćnike, zadužene za tumačenja izneverenih očekivanja, potragu za istinom, narušavanje samopouzdanja, košmarne snove i mračna predskazanja, donošenje brzopletih zaključaka i ometače glasića razumića. Svi su bili sposobni, dobro opremljeni i po svemu sudeći savršeno delotvorni.

Ali. Nešto nije radilo kako treba.

Azaleja Branković je još bila živa. Niti je delovalo da je na putu da postane moralna olupina, da izgubi entuzijizam, da se

razboli, padne u depresiju. Ma ništa! Neko ovde nije dobro radio svoj posao, smatrao je predsedavajući. Budući da je sam baratao silama besa i destrukcije, nije mu palo na pamet da je neko drugi, možda, odlično radio svoj posao.. Ali zato su pomagači nešto naslućivali.

„Razumić nije problem, to znamo. Ona ga nikad ne sluša. Sve vreme ga, naravno čuje, ali to je toliko nervira, da postupa upravo suprotno,“ saopštio je ometač glasića razumića.

„Postoji li opasnost da se razumić dosetio metoda obrnute psihologije?“

„Ne, lukavstvo mu nije u opisu radnog mesta.“

„Osećate li vi nečije prisustvo?“, pitala je odjednom Luda Tinejdžerka i predsedavajući se opet naježio. Zatim je poslao tumače za košmarne snove i potragu za istinom da provere stanje uspavanosti .

„Osetili su nas. Rekao sam da ogledalo skup nije dobra tehnika. Osim ako smo hteli da ih namamimo? Hteli smo? Ah, dobro, to nije moj deo posla. Diverzija? Taktilni san, slažem se. Hoću li ja ili...? Ja.“

U Azalejin san o žurci gde je jedan isti razgovor vodila sa nekim ko se neprestano menjao i u kome nikako nije uspevala da ispriča to što je htela uskočio je jedan poznati lik, kome se bacila u zagrljaj sa olakšanjem, a toplina koju je osećala pretvorila se u požudu i dok se razgovor sa svima na žurci i dalje odvijao sam od sebe, ona se divlje seksala sa tipom na podu pred svima, ali oni nisu obraćali pažnju, bili su zauzeti razgovorom i onda je počela da svršava, jako, u talasima i to je, kao i obično, probudilo. Ustala je da piški, pitajući se kako to da nije potpuno mokra među nogama, kad je orgazam bio telesan, kao i bilo koji drugi u budnom stanju. A tip... delovao joj je prisno i poznato, ali izgleda da ga je sretala samo u snovima. „Čovek mojih snova“, pomislila je sanjivo, a demon

tempiranih bombi nije ni prstom makao. To nije bio njegov domen. To je stvarno bio čovek njenih snova.

Kad je ponovo čvrsto zaspala, demonska grupa se okupila. Predsedavajući je bio iznerviran.

„Sabotaža, eto šta je. Neko se bavi sabotажom. Da li znamo koja sila je sposobna da naše akcije izokrene kao u ogledalu?“

„Postoji neka teorija o tome da manifestovani univerzum ima svoju nemanifestovanu stranu, ali mi ne podležemo dualističkim zakonima univerzuma,“ saopštio je Demon srcojedac.

„To možda znači da neka suprotna sila koristi taj princip takođe bez povinovanja zakonu! Možda neko uspeva da manifestuje suprotnost istovremeno. Kao u ogledalu, lepo si rekao!“

Luda Tinejdžerka je upravo osvojila još poena u očima predsedavajućeg. Kakva inteligencija, kakva sinergija, potpuno mu parira. I savršeno izgleda... I gleda ga... Dobro, posle sastanka. Prvo posao.

Koristeći prost kosmički zakon koji je površno objašnjavao da je u borbi za energiju dozvoljeno koristiti sva sredstva do kojih je moguće doći, grupa sa ogledalo sastanka je užurbano uobličavala novootkrivena sredstva. Prijanjajući uz vitalnu silu Alazeje Branković, koja ju je imala u izdašnim količinama, ugrađivali su svoje simbiotsko prisustvo koristeći staze i prečice koje su demoni i pomoćnici utabali i smatrali svojim terenom. Tako je razorno dejstvo demonske sile Lude Tinejdžerke, na primer, uredno razložilo sve što je ona objedinila u nekoliko bitnih odlika: Luda, Smela, Kreativna, Hrabra, Spremna na sve. I svaka je bila ista Azaleja. Samo rasađena i usmerena ogledalom ka daljem rastu i životu matične Azaleje. Umnožavajući se u zasebne izdanke sebe, omogućavala im je da postoje u realnosti i da hraneći se

njenom energijom uvećavaju svoju i dodaju je njenoj. Prosto, što ju je više bilo, to ju je više bilo. Ili je barem zamisao u osnovi bila prosta.

Na primer, deljenja Demona srcojedca na pelcere Azaleje i umnožavanje istih u nju samu postavilo je problem prejakog muškog principa, koji bi rezultovao naletom promiskuiteta i završio lezbijskim iskustvom. Svi koje bi želela padali bi kao snoplje pred njenom agresivnom, usredsređenom i u osnovi hladnom potrebom da proždire. Azaleje su bile Radoznala, Razorna, Direktna, Izazovna, Nezainteresovana, Trenutna, Uvek gladna. Udružene sa cinizmom prema sudbinskim pitanjima koje je obrađivao Demon tempiranih bombi, Azalejine akcije postale bi zastrašujuće i zapravo nastavile posao demona, koji je u osnovi bio destruktivan, odnosno smišljen da uništi Azaleju. Aktivirane su mere zaštite, Azaleje su stavljene pod relativnu kontrolu Čoveka snova. Princip kruženja energije morao se poštovati, princip umnožavanja kao da nije mogao da se zaustavi. Snaga demona je bila nenarušena, a Azalejina se izgleda povećala. Suštinski ciljevi demonske aktivnosti bili su suštinski sabotirani, ali nisu bili suštinski ometeni. Sva aktivnost se razvijala u stvari u svim pravcima, odražavajući i mnogostruko potvrđujući prosto pravilo progresije. A Demoni su bili živi i zdravi, u odličnoj kondiciji u domenu svih svojih sposobnosti. Gotovo da su provalili diverziju. I povukli se da razmotre situaciju.

Mnoge Azaleje nisu mogle da se povuku, njihovo dejstvo je bilo u skladu s njenom prirodom, to jest ono je postalo njena priroda. Čovek njenih snova pokušavao je da kontroliše situaciju. U stvari, činilo mu se da on jedini zna šta se dešava i jedini može da joj pomogne. Svake noći je pohodio njene snove. Grlio je, smejao se s njom, slušao je i govorio joj šta da radi, rešavao je njene dileme, kojih je bilo sve manje, i pružao joj snažne orgazme, uvek na kraju, jer se od njih budila. A kad bi ponovo zaspala, on je bio tu.

„Čekaš me. Ko si ti u stvari?“

„Znaš. Ja sam Čovek tvojih snova.“

„Ali ja ne mogu da spavam sve vreme. Mogu li?“

Oh, ljubav. Uvek isto sranje. Naravno, kad je u pitanju velika ljubav, ona što strast meri kosmosom, a bliskost krvlju.

Azaleja je uspevala da spava dvanaest sati tokom noći i da zadrema nekoliko puta u toku dana, a on je čekao spreman i željan, da je grabi, miluje, liže. Užasna je strast. Natera te da daš sve od sebe. I kad to ne bude dovoljno, natera te da daš sebe. A kad je „sebe“ tako neiscrpan pojam, kao u slučaju mnogostruke Azaleje i Čoveka snova, strast je neiscrpan izvor užasa strasti.

Demoni predsedavajući se takođe ozbiljno bavio sastajanjem. Sa Ludom Tinejdžerkom. Demonski seks se, naravno, odvijao u ognju strasti, dajući takvu paklenu dimenziju njihovom zbližavanju, kakvu nisu mogli do tada ni da zamisle. Kosmos, krv i ta sranja. Paklena velika ljubav je isto kosmičkih dimenzija, kao i svaka druga velika ljubav. To jest, svaka velika ljubav je paklena (što implicira da je kosmos, za koji neki teoretičari tvrde da se vitalno sastoji od ljubavi i stvaranja, jedno prilično pakleno mesto, o čemu neki od prisutnih demona i pomagača verovatno mogu da posvedoče, ali ova priča se ne bavi utvrđivanjem mesta pakla.).

„Azaleja je sigurno sklonište. Za sada“, rekao je predsedavajući, pažljivo gledajući Ludu Tinejdžerku, čitajući u njenim očima običan strah od prolaznosti.

„Za sada.“

Demone je brinula smrtnost njihovog ljubavnog skloništa. Azaleju i Čoveka snova brinula je realnost.

Svi ostali radili su svoj posao kao ljudi. Pucali su od energije i davali sve od sebe. Dobijali su kosmičke porcije čiste stvaralačke energije u nesvarljivim količinama.

Manifestovane suprotnosti pelcera Azaleje, demona i demonskih pomoćnika, ne jebući zakon dualizma dva posto, koristili su iste prolaze Azalejinog uma, svesne i nesvesne. A usput su otvorili i većinu novih mogućih puteva. Neizbežno je bilo da se sretnu. I prepoznaju. I shvate da čine jedinstvo suprotnosti. Da spadaju zajedno. Da ih je sudbina spojila, sa i bez ironije. Svaka Azaleja, nastala kao odraz u ogledalu demona i demonskih pomoćnika, pronašla je deo sebe koji je morala da upozna da bi bila cela. Svaka je razumela koliko je to romantično. Svakoj je bilo jasno da je na delu apsolutno ludilo. I svaka se bacila na svoju sudbinu kao upravo stvoreni pas koji sreće svoju prvu sočnu krvavu kost. Svaki nervni impuls, emotivni sadržaj i psihološka reakcija postali su poprište orgazmičnog pražnjenja energije koja je samu sebe napajala, minsko polje orgazama, sjedinjenja, spajanja, stapanja. U svakom čošku Azalejinog uma i tela svakog trenutka neko je svršavao uronjen u lavu izlivenu pravo iz grotla pakla velike ljubavi. Azalejino telo je bilo strujno kolo pod visokim naponom, mozak joj se rastapao, a svest ga je napustila.

„Sada, ljubavi, sad je trenutak. Brzo!“ Čovek njenih snova je zagrlio, a ona je uronila u njegove grudi i onda su isparili. Nije ni pogledala dole u telo gde je ostavila neostvarivu realnost. Ali bila je sigurna da je to telo i dalje upotrebljivo. Ne kao da će se ikada vratiti u njega. Ili kao da će ono ikada ispuniti zakon stvaranja tela, to jest da rađa decu, tumore i ostale bolove. Ili da će nastaviti da održava nadu o nemogućoj realnosti, o životu, deci i tumorima sa čovekom svog života. To ne. U telu Azaleje Branković iluzije ljudskosti bile su mrtve.

Predsedavajući i Tinejdžerka su još uvek imali sklonište. I svi ostali. Ponestalo je energije, doduše. Ponestalo je matične

Azaleje. I bez nje više nije bilo isto. Na poslednjem sastanku su se složili da prestanu da se nadaju da će se vratiti. Da prihvate situaciju. Da žive u zadatim okvirima. Da im ljubav bude dovoljna. Do smrti.

Aparati su ujednačeno beležili telesne funkcije, Azalejino telo je mirno ležalo i pravilno radilo u onome što su u nedostatku boljeg izraza zvali koma. Ko zna da li će se ikada probuditi. A moglo bi da se desi. Zadatak medicine je bio da sačuva telo za tu mogućnost... ne preispitujući iluzije dužnosti, ljudski faktor je omogućio realnostima mnogostrukih manifestacija sila kosmosa novo poglavlje u knjizi postanja. Na ljude uvek možeš da se osloniš.

Orhideja

Mnogo me bolela glava. Onako tupo, pa probadajuće, pa pulsirajuće. Kao loše tempirana bomba usred mozga koja se muči da eksplodira. Kafetin, analgin, novalgetol... uh, malo je popustilo. Spavala sam i sanjala da me boli glava. Probudio me bol. Dođavola. Šta imam u kući od onih sranja za smirenje? Imam nešto sto posto, svaka domaćinska kuća to ima. I orahe, obavezno. Ako odete kod nekog ko nema orahe i leksilijum, taj nije domaćin. Ili ne živi u Srbiji.

Dakle, leksilijum. Malo je jedan. Bolje tri. I novalgetol. Čekala sam. Bomba u glavi se smanjila i osećala sam kao da nekog drugog sada boli glava, a ja mogu da odahnem. Uuuuh. Stigla sam da osetim olakšanje pre nego što mi se otvorila crna rupa u koju sam uskočila kao usisana. Bez imalo otpora.

„I onda mi se glava pretvorila u bundevu. Uzeo sam je u ruke, bila je velika i teška. Izašao sam na terasu i bacio je kroz prozor sa desetog sprata. Strašno je puklo. Mora da su komadi leteli do neba, jer semenke su padale odozgo satima...“

„Samo sam se sagla da detetu vežem pertlu i ona se otkotrljala. Neki momak je viknuo „glava!!!“ i onda su se smejali i šutirali je. „Pazi ovaj špic! Pravo među oči. Gle, kako trepće. O, pa to su suze! Srce mi se cepa. Opa!“ Onda je drugi rekao „Lepa kosa, a i zgodna za bacanje kugle, a kad ovako uhvatim, može da mlati bolje od buzdovana.“ „Baci uvis, da vidimo kako leprša njena nova šauma“, rekao je treći. „Kometa!!!“, vikali su. Nisam osećala da mi nedostaje, to je ono najčudnije...“

„Majka mi je stalno govorila: „Jednog dana ćeš glavu da zaboraviš.“ Moralo je da se desi. Prosto sam vaspitana tako. Pošla sam na posao i znala da sam nešto zaboravila. I nisam stigla do posla i nisam se vratila kući. Ne znam kako. I sad sam ovde. I to je bolje nego ikad išta do sada. Znala sam da od glave nikakve vajde nema...“

„Moju su pojeli pacovi...“

„Moja je postala laka kao balon i odletela je daleko, daleko...“

Čula sam sa svih strana. I nisam se pitala kako čujem kad su uši ostale na glavi. Logika je otišla takođe. Osećala sam se lako kao pero, koračala sam skakutavo i nije me brinulo hoću li se saplesti ili upasti u neku rupu. Sve se to već dogodilo, uprkos brigama. Ili baš zbog njih. I one su ostale u glavi. Neka ide glava svojim putem, a ja ću skakutati svojim. Misliću stomakom, gledaću srcem, smejaću se dupetom. Nema ničeg što bi se isprečilo dostojanstvom, očekivanjima ili pravilima ponašanja. Glava me držala u ropstvu verovanja da sve ide iz glave. I ja sam bila u glavi i lepota je bila u glavi. Oh, kakvo osećanje slobode! Glava to ne bi mogla da podnese. Onoliki bol joj ništa nije mogao, ali ovo bi je dotuklo. Sirota glava. Mislila je da je najvažnija. Verovala je da je centar navigacionih sistema, stručni tim, savetodavni odbor i izvršni organ uprave. Poludela bi kad bi bila primorana da sazna u kakvoj je zabludi bila! I svi ovi ljudi znaju isto što i ja. I niko ovde ne govori o trivijalnim stvarima. Ovde se barata suštinom, pokretom, radošću. Neki su počeli da lete. Ja još skakućem, to me zabavlja.

A onda nastaje neko komešanje, crna rupa menja smer okretanja, obrnuta gravitacija mi struji kroz noge.

„Ne daj da te izleče!“ - dovikuju mi. „Šutni ih u glavu! Godiće im, oni ne znaju, otimaj se!“

Otimam se iz sve snage. I što se više ritam, više steže. Jedan potres. Drugi. Treći. Mlitaost struji naviše, crna rupa me sažvakala i ispljunula, ne osećam telo. Ali tu je bol na poznatom mestu. Javlja se u malim pulsirajućim talasima. O, ne.

Otvaram oči.

„Da li me vidite?“ - pita bela maska. Klimam glavom. Ne otpada. Bol mućka unutra, kao pokvareno žumance.

„Bili ste u komi. Povratili smo vas, sada ste stabilni. Odmorite se, ne treba da brinete.“

Ali glava to ne razume. I užasnuta je onim što je doznala kad se vratila. I uvređena je. Svrgnuta u odsustvu. Uspostavlja vlast silom. Opirem se svim sredstvima.

I tako sam poludela.

Sada mogu povremeno da ignorišem glavu toliko da uživam u poskakivanju.

„Dobro je, uspela si“, kažu letači, u retkim trenucima kad mogu da ih čujem. Pošto me, naravno, glava tera da slušam ušima. Ali, naučila sam trik. Kad mi se uši pune glupostima, ja odvrnem „volume“ onoga što slušam i onda se čuje šum. Intenzivan i razliven, kao čokoladna glazura na torti. Pojesti fil, a odbaciti čokoladu, veština je koja prkosi razumu. I pri tom klimati glavom, kao da priznajem neprikosnovenost čokolade.

Tek sam u ludilu postala lukava.

„Da li još uvek imate glavobolje?“

„O, da. Ali podnošljivije su. Lekovi stvarno pomažu.“

A oni, puni sebe, klimaju glavama i pišu recepte. Sve sam ih poklonila dileru iz komšiluka. Dečko mi je zahvalan, kaže da ima najopremljeniju apoteku u kraju. Povremeno mi kupi čokoladu, onu najveću sa jogurtom i jagodama. Često svrati, pozajmljuje knjige. Džaba čita, ali neka. Nekako mora da se počne. Mislim na izlaženje na kraj sa glavom. Moguće je napuniti je rečima, sabiti ih i nastaviti sabijanje, dok ne prsne. Ponekad reči zaglave u glavi. Ili odu u stomak. Ili u srce. Ili bilo gde. Oni tvrde da su to tumori, čirevi, zakrčenja, tromboze. Moraju da misle kako znaju. Glave su glavne.

Ima još jedan trik, ali to je velika tajna. Moguće je otvoriti poklopac.

I onda izađem i oni su tu. Letim sa njima, udišem radost.

I kad se vratim, na peteljci vrata mi cveta orhideja.

Strip trip

„Znači, sve što mi je potrebno da dobijem sve što mi je potrebno, jeste samo da budem neko drugi“, pomislila je, a kao da nije pomislila nego joj je neko šapnuo.

Često je imala ovakve uvide u poslednje vreme i nisu dolazili ni slučajno ni neočekivano. Bili su potpuna rešenja akutnih i hroničnih pitanja, koja su se pojavljivala dok se svesno suočavala sa njima.

„Super. I to je ono što sam godinama učila. Da oslušnem spontani odgovor bića. A to što moje biće hoće spontano da obriše sve što sam ja? Nije da imam nešto protiv, ali kako se to radi? Mislim, sve to što jesam, dokle sam stigla, to je ono kao, baš. Mislim, baš sam mnogo toga. Ali to mi sve više ne treba. Više sebe ne zanimam. Sve što je unutrašnji sadržaj mene, onaj koji sam stekla, osvojila, identifikovala kao autentičnu sebe, može da ide u kurac. Super, al' kako???

Meditacija? Smaranje. Seks? Neodrživo. Put u večna lovišta. O da, put u večna lovišta, ali ne još. Da čekam? I čekanje je činjenje nečega. Treba li da činim bilo šta? O ne, osim čina ljubavi prema sebi. Kako ja sad volim sebe? Na jedvite jade. Jebote, a to verovatno znači da uopšte ne treba da posmatram sebe da bih se nešto prihvatila i volela, nego treba samo da budem ja. Kako se bude *ja* a da se ne čini ništa što *ja* obično radi? Koje je to *ja*? Neko ko još nije došao do izražaja. Zašto? Zato jer ne može da dođe ni do reči ni do dela, od tebe, uobražene guske punjene lažnim zen nadevima. Osvežavajuće. Kako prislan odnos imam sa mnom. I ne vređam se uopšte. Dakle, punjena guska ide u kurac, a neko drugi ostaje? Kakva li je to vrsta zveri, pitam se?“

A kad se ona zapita, odgovori stižu, onom brzinom kojom um može da ih registruje. Slike, osećanja, šapat u ušima.

Ratnica budućnosti, one posle nuklearne katastrofe koja je izazvala mutaciju preostalog života na planeti, dakle Axa, isto dosta gola i primitivno naoružana, ali crnokosa i lica punog karaktera, verovatno zato što nije mogla da smisli Axinu pekinazersku njušku, iako joj se sve drugo dosta dopadalo, a možda i zato što su crte lica zapis sudbine, dakle lica oštrog, visokih jagodica, nosatog i uopšte pametnog izraza, sa dovoljno primitivne lepote u punim usnama, okrugloj bradi i očima. Dakle, ratnica. Ušla je i čučnula na pete. Nožekanja se kočila privezana uz butinu, vitke ruke su mirno visile sa kolena, kao mačke spremne da u treptaju skoče i prihvate se mača na leđima. Tamna i telesna, pocrnela, umršene kose, tiha kao šuma u sumrak.

„Ušetala je u mene i čuči kao u poljskom klozetu i šta?! Ništa, samo čuči. Ne, izgleda kao da... ma ne izgleda kao da sluša ili čeka, na njenom mestu ja bih tako izgledala iz aviona. Ova izgleda kao da je... prisutna. Aaaa! Uh, ala je zen didaktičan! Ona mi pokazuje kako da budem. Da budem... ona? Onaj deo mene koji je pravo ja, koje ume da bude. To se zove lekcija! Jebote, kako sam pametna.“

Podigla se iz čučnja i odmotala uvis tiho kao drvo koje raste iz trave. Ratnice su verovatno tako gole ne samo zato što su tako zgodne ili ne love dovoljno lavljih koža, nego zato što je prisustvo u njima toliko ubitačno, da su nož i mač ukrasi koliko i sise i dupe. Skrstila je ruke ispod grudi, a preko ukrštenih kaiševa koji su služili umesto brushaltera i pride držali kanije na leđima, i progovorila.

„Ja sam Mara.“

„Do jaja! I šta ćeš sad da radiš? Da me obučavaš?“

Mara je odmahнула glavom, onim pokretom kojim u filmovima superiorni odmahuju glavom kad, kao, ne mogu da veruju da je neko toliko glup.

„Dobro, gledala sam suviše šabanskih filmova. 'Ajmo ponovo. Zašto si došla? Dobro, to manje-više znam, nego šta ćeš da radiš sada?“

„Šta ti misliš da ja treba da radim?“

„Uuuu, pa baš si opasna. Izgleda da su naši terapeuti išli kod istog mađioničara na obuku. Da vidimo... ti treba da radiš... ti samo treba da budeš ja, uzmeš moj život, okreneš ga naglavačke i treseš iz gaća dok ne počnu da ispadaju zlatna jaja, a onda ja preuzimam. A?“

„Razumem.“

Ništa se nije dešavalo. Mara je stajala i odlično izgledala.

„I ništa bum, tras, nešto i onda se ja probudim u nekoj potpuno super gajbi, pored svog momka producenta, koji ima ogromnu jutarnju erekciju, zelene oči i jamice na neobrijanim obrazima, pored punih usana. Kao Alen Nuri, razumeš, samo mlađi i manje lep, a više dasa. I onda imamo najbolji seks na svetu, pa se posle tuširamo i zezamo i oblačimo u žurbi, jer idemo na konferenciju za novinare povodom filma koji je snimljen prema mom novom romanu, a u kome ja igram sebe, to jest, glavnu junakinju, a Alen je producent, pomoćnik reditelja i glumi negativca u koga se ja zaljubim i pripitomim ga, kao Maza Lunju. Kapiraš?“

„Ljubav i uspeh?“

„Priznajem da si u pogađanju suštine nenadmašno bistra, iako nisi baš jako zabavna. Ali opusti se, zabavno je moj deo posla.“

„Opuštena sam.“

Mara je i dalje mnogo dobro izgledala.

„Dobro, sad sam se malo unervozila. Kad počinjemo? I šta ja treba da radim?“

„Idi.“

„Da idem? Kuda da idem? Mislim, kako da idem?“

„U večna lovišta.“

Mara je sada još izgledala i baš opasno, iako se nije mrdnula, a ni prestala da izgleda potpuno opušteno. I mnogo dobro, naravno.

„Dobro, čekaj, to je moj trip, to za večna lovišta. Kontam. Ali kako se vraćam?“

Mara je opet malo nakrivila glavu, onako kao u neverici, a onda je zabacila i nasmejala se, duboko žuboreći poput planinskog potoka, prskajući kapljice veselja unaokolo.

„Vratila si se.“

Mara nije sačekala da čuje vrisak razumevanja. Ruke su se pokrenule, okretno poput mačaka spremnih da iz najdubljeg sna skoče i ubiju. Svašta žena nauči u večnim lovištima.

Ubod

Uopšte nije videla odakle doleće koplje, ali videla je kako mu se klati drška, smeđa, uglačana, sa par crvenih namotaja, štrčeći iz njenih grudi. Videla je i svoje ruke kako se hvataju drške, izgledale su kao da drže voljenu kitu prinoseći je ustima. Onesvestila se nasmejana.

„Ovo bi moralo užasno da boli“, pomislila je odmah čim je otvorila oči i ugledala istu onu dršku kako se nežno njiše nad njom.

„Probodena sam kao leptir špenadlom, a ništa ne osećam“, čudila se. „Možda ni leptir ne oseća ništa.“ Pokušala je da maše rukama kao krilima. Sela je oprezno manevrišući i dovukla se puzeći natraške na dupetu, pomažući se rukama i nogama i naslonila se na stenu. Nije osećala ni bol ni napor, ali kao da je izgubila svu snagu. Sedela je oslonjena, pridržavajući štrčeću dršku, škiljeći u nebo, koje se crvenelo oko nje. Razmišljala je. Mislila je trebalo neko vreme da se prikupe. Kao raspršeno stado ovaca, uskakale su jedna po jedna. Negde na obodu svesti ovčarski pas Strah besno je lajao požurujući ih.

„Ako iščupam koplje, iskrvariću i umreću“, stigla je jedna ovca.

„Ovde me niko neće pronaći danima“, druga.

„Osim onog ko je koplje bacio. Odakle je stiglo? Lovac kao i ja? Mislio je da sam plen. Jesam plen?“, treća, četvrta, peta... i već je čitavo stado blejalo uglas.

Zatvorila je oči, a ispod kapaka nije bilo utočišta. Isto purpurno kovitlanje. Ali bilo je manje naporno gledati unutra.

Instinkt lovca, iskustvo koje su šamani ugradili kao treći zid odbrane, onaj koji ne vidiš osim pred smrt ili nešto prostije od svega toga, tek, pojavila se reč:

„Nož.“

Šta nož, grebuckalo je po razumevanju.

Ahaaa, nož.

Izvadila je nož iz korica na butini. Otkopčala je korice i stavila ih među zube. Uхватила štrčecu dršku čvrsto, tik do grudi desnom rukom. Levom je držala nož, a nož je bio oštar. Ipak je bilo potrebno nekoliko kosovratih zahvata, kao kad se kolje zec i dalje duvaljka istovremeno, da se drška koplja prereže i otpadne kao suva grana, gotovo bez zvuka.

„Nosiš koplje u srcu kao kost u grlu“, rekla je reč. Stado je ćutalo. Pas je režao.

Crvena tama spustila se malo dublje, Zaraton je obilazio drugu elipsu sjajeći kao da sipa varnice u trenju sa tim gustim crvenilom. Prizor koji je nosio sa sobom srca svih lovaca, svakog ciklusa. Upravljaajući pogled ka noćnom nebu, ugledala je iza varničavog Zaratona magleno crvenilo, tek malo tamnije od crvenila okolo, krila koja se poigravaju iskričavom kuglom, živa krila višeg Fena, razigrana poput mačeta sa klupkom.

„Srce prikucano za grudi ne može da odluta, lovče“ mahala su krila.

Zaraton je zavodljivo iskrio. Izmamio je suze u očima lovca dok je desnu ruku pobeelih zglobova pažljivo odvajala od drške u grudima. Prst po prst i šaka sakatog koplja ostala je nepomična u srcu, koje više neće putovati. Ne sa Zaratonom. Ne na ovom nebu.

Lovac je ustala. Bez bola. Bez misli i bez straha, isto tako, ali to nije ni primetila. Lovac primećuje samo ono što postoji ili je nestalo sada. Odsustvo nečega uglavnom ne postoji. Jednostavan je život lovca.

Kapija je čekala širom raskriljena, čipkasta, lagana, tamnog sjaja, poput krila Fena. Lovac se gipkim korakom uputila pravo u Kuću oštrica. Trebalo je prvo preraditi remenje za nošenje luka i tobolca. Da se ne ukršta preko grudi. Zatim treba posetiti Kuću kumova. Probodeni lovac mora da dobije novo ime. Misli su poslušno sledile jedna drugu, pognute glave.

„Prihvatanje je preduslov za delanje“

Reč je sedela na trećem zidu odbrane, levo iza, i klatila nogama. Pažnja lovca usmerena je napred, a sluh proverava prostor iza. Čula je to klaćenje nogama. Meko tup-tup, jedna pa druga, kad petama dotaknu zid. Istrajno. Ritmično. Zahtevno. Tup-tup. Tup-tup. Tup-tup. Otkucaji bosih peta Reči o treći zid odbrane namesto otkucaja srca, shvatila je. Pa da, probodenom srcu je teško da kuca kao pre. Naslonila je tobolac i luk pored ulaza u Kuću oštrica i produžila ka Kumovima. Novo ime možda neće biti ime lovca.

Nikog nije bilo da najavi njen dolazak, a ipak su je čekali. Možda su oni poslali Reč, pomislila je i pocrvenela. U Kući kumova je nepristojno misliti o njima. Ali oni joj nisu zamerili, bili su zauzeti. Srušiti treći zid odbrane i održati Lovca u životu rizičan je zahvat čak i za Kumove. Toliko je mogla da vidi. Ostalo je osećala. Menjala se brzo, ali dostupno opažanju. Kao ubrzani film o rastu biljke. Ili o zidanju zgrade. Samo u pet dimenzija odjednom.

Oh ne! Jeknula je poslednja misao lovca i nestala. Ljubavnica je ustala. Među zanjhanim dojkama drška koplja se falusno gnezдила. Ruke su pomilovale ukrase tela. Polako, sa uživanjem, znanjem i instinktom nekog novog smisla.

Sećanja? Uredno složena i dostupna. Verovatno nepotrebna. Otpor? U odlazećim tragovima. Iskustvo? Integrisano.

Nečujnim korakom lovca odnijhala je telo Ljubavnice nazad kroz kapiju, pa dole do lavirinta, kroz crveni mrak. Stigla je na

svoje mesto, diskretno vođena, Reč je ćutala, misli nisu smetale. Sela je, široko rastavljenih nogu, da bude izabrana.

I oni su došli, kao i uvek kad Zaraton odnese srca Lovaca i crveni mrak priguši korake bućnih hodaća. Različiti. Očevi, Davaoci, Novi, svi osim Lovaca. Šetali su, ili žurili, zastajkivali, išli dalje, vraćali se. Kako znaju, pitala se, kako znaju? A onda je jedan Novi zastao pred njom, pogledao među njene noge i one su se još više raširile. Osetila je pulsiranje i sok je pcurio, a grudi su se podizale i bradavice se skupile i zacrvenele. Tako znaju.

Njeno lice se smešilo. Novi je pružio ruku i pomilovao mokre usne među njenim nogama, protrljao ih blago i olizao sok sa prstiju.

Kako je lep, mislila je Ljubavnica, iako nije znala zašto. Posegla je za iskustvom, a tamo je našla tišinu, pažnju očiju napred, sluha pozadi i prepuštanje. Sve što joj treba. Nedovoljno da je pripremi za primanje.

Marčelo o “Golim ženama”

Negde pri polovini iščitavanja materijala za knjigu koju držite u rukama, ispratih po elektronskom tatarinu ovaj utisak Aleksini:

„Zemljakinjo i sapatnice po peru,

molim te da me sačekaš samo još malko, ako je ikako moguće - kuća je preko vikenda imala gust saobraćaj gostiju, a ja sam spori (u svoju odbranu, moram da istaknem: i picajzlopažljivi) čitalac, pa ne stigoh još da pročitam sve. Prešao sam polovinu blogova i 30 od 40 i kusur stranica štiva u Word - u, iskreno se oduševljavajući tvojim promišljanjima zivota. Ponegde sam bio nasmejan, ponegde dirnut/pronađen (filozofija odnosa prema svetu zasnovana na razlici Česti-Retki; preispitivanje u kakve babe/dede rastemo; sličica sa Morisonom na majici i gitaristom koji je zapravo džukela (naglasak na e); ponegde sam se domišljao kako li je ženama (recimo, kad startuju (i uspeju da smuvaju) geja), ponegde sam samo gledao sa strane i drugarski saslušavao i razumevao (jer, jbg, ne'am te godine i decu, a iznad svega, koliko god ženskih promišljanja čuo (i valjda razumeo), i dalje sam nosilac "neprijateljske biologije":)...

...ali sam se svugde vazda zabavio i nalazio rečenice i sintagme (“rijaliti turizam”, ehm) koje su mi se jako dopadale.“

Onda je prošlo još mesec i kusur dok sam čitanje priveo kraju, ali, da vidite, knjižica mi nije izlazila iz glave, a neće ni nakon što zakucam tačku na kraj poslednje rečenice ovog kratkog utisnika. Možda je to zbog jednog posebnog uputstva za korišćenje, koje sam otkrio potpuno slučajno: gledanje serije *Kalifornikacija* i čitanje Aleksininih napisa istim danima. Dve strane medalje. Ono što vam se kroz cara Henka Mudija ne kaže – jer seriju gledamo iz tog, muškog ugla – kaže vam se, pretpostavljam, kroz *Seks i grad*, ali mnogo življe, opipljivije,

bliže i naškije kroz *Gole žene*. Sve vam je tu, od razvaljujućeg brzokresa do romantičnog surfovanja po oblacima, sve sami verni transkripti ženskog toka misli, i napustite svaku nadu vi koji mislite da i vaša devojka/žena/ljubavnica ne razmišlja bar ponekad u tačku ovako. Jer, svaka to radi. Osim moje cure i moje majke, naravno:)

Aleksina Đorđević viđeni je predstavnik onih sjajnih ljudi koje moraš ili da obožavaš, ili da mrziš – i kamo sreće da su svi takvi, jer niđe veće tuge do kad neko svojom karakternom bledunjavošću i beskrvnim izražavanjem ne izaziva u ljudima ama baš nikakvu emociju ni reakciju. Ima jedna sorta seksa o kojoj se u ovoj knjizi nikako ne govori: to je seks sa „živom silom“. Stara cura naprosto ne j**e živu silu, tera svoj fazon naočigled Crnograda (svaki grad koji nije Beograd) i svoje oštro pero ne haba po tupim, polutalentovanim stihovima, kakvi se danas čitaju po lokalnim književnim okupljanjima u svim Crnogradima (a tek u Beogradu!), a koja služe jedino tome da prisutni komplimentišu jedni drugima u oči i da prikupe materijal za omalovažavanje iza leđa, te da se Vladimiri i Estragoni zgreju u zimskim mesecima (ponekad čak i fino dremnu dok nadahnuti pegazi čitaju iz svojih (o)tužnih pesmarica). Takve se slike svako iole normalan gnuša koliko i Aleksinin junak Vanja, i autorka je sebe radije videla u prozi: pričama i kolumnama. Dobili smo štivo koje štrči iz mase sličnonamenjenog piskaranja koje beskućno tumara internetom; pred vama su tekstovi koji svakako zabavljaju, ali im ne manjka ni onaj deo gde vas koječemu i pouče, dok vas neizostavno osvajaju svojim dobroćudnim bezobrazlukom. Neću dalje, to vam je to. A, da... u kakvu babu raste autorka? Ko zna, ali ja joj najlepše želim da izraste u Leposavu iz priče „Najlepše želje“ ☺

Marko Šelić Marčelo